

പോർന്നിലഞ്ജളിലെ സമാധാനം

“അഭിപ്രായ സാത്രന്ത്യത്തിനുവേണ്ടി മുസ്ലിംകൾ ശക്തിയോടെ വാദിക്കുവേബാൾ തന്നെ അമുസ്ലിംകളോട് അസഹിഷ്ണുതയിൽ വർത്തിക്കാനും അതിന് വാൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്താനും അവരുടെ മതം ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു” (History of Islamic People, By Broclemant). “ഇസ്ലാമും സാമാജ്യശക്തി തന്നെയാണ്. യുദ്ധമായിരുന്നു അതിന്റെ വിജയരഹസ്യം”(Islands Colonial mission, by Senderz). സാമ്പത്തിക മുന്നേറ്റം ലക്ഷ്യമാക്കി മുസ്ലിംകൾ മുഹമ്മദ് നബി(സ)യുടെ നേതൃത്വത്തിൽ പടയാട്ടം നടത്തിയെന്ന് ഫിലിപ്പ് കെ. ഹിറ്റി, നോർമൻ, ബേൻസ്, മിഷൻ കോളി, ജി. ഇഷാക്, എച്ച്. ഗുമൻ തുടങ്ങി ഒട്ടരോ പാശ്വാത്യർ ദുഷ്പ്രചാരണം നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. (അദ്ദേബാബുൽ മുസ്ലിം വൽ ഹജാറുത്തൽ ഗ്രബിയു, 78,79) മിഷൻ കോളിയുടെ Enquiry about the true religion Dw Cjm-Insa Lecturers on the History of near east Dw Kyqasa History of France ഉം ഇസ്ലാമിൽ പടയാട്ടം ആരോഹിക്കുന്നതിൽ എല്ലാ അതിർത്തികളും ഭേദിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇത്തരം ആരോഹണങ്ങൾ ഇന്നും ശക്തിയോടെ ഉന്നയിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്.

യമാർമ്മത്തിൽ ഇസ്ലാം യുദ്ധത്തിന് പച്ചക്കാടി കാണിച്ചതെപ്പോഴാണ്? യുദ്ധം അതിന്റെ സ്ഥാപിതലക്ഷ്യമായിരുന്നുവോ? മുഹമ്മദ് നബി(സ)യുഖ് പ്രവാചകനായിരുന്നോ? ഇതിനു മറുപടി തേടുവേബാൾ യുദ്ധവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വുർആനിക സുക്തങ്ങളും യുദ്ധങ്ങളുടെ പശ്വാത്തലങ്ങളും പരിശോധിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്.

വുർആൻ പറയുന്നു: “മർദ്ദിതർക്ക് യുദ്ധം ചെയ്യാൻ അനുമതി നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കാരണം അവർ നിരപരാധികളോ. തീർച്ഛയായും അല്ലാഹു അവരെ സഹായിക്കാൻ മാത്രം കരുത്തൻ തന്നെ. തങ്ങളുടെ ആരാധ്യാന് അല്ലാഹുവാണെന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ചു വെന്ന ദ്രോഹാരണം കൊണ്ട് അനധികൃതമായി അവർ കൂടിയോഴിപ്പിക്കപ്പെടു. മർദ്ദികൾ നേരിടാൻ മർദ്ദിതർക്കവകാശമില്ലക്കിൽ ഭൂമിയിലെ ദൈവക്കീർത്തന കേന്ദ്രങ്ങളായ ഭജനമംങ്ങളും ചർച്ചകളും സിനഗോഗുകളും പള്ളികളും തകർക്കപ്പെടുന്നതാണ്.” (വുർആൻ 22/ 39,40).

ഈ ഒരെറ്റ സുക്തം തന്നെ ഇസ്ലാമിന്റെ വിശാല വീക്ഷണത്തിനും മതസ്വഹാർദ്ദനത്തിനും പരസ്പര സ്ഫേഡഹത്തിനും വ്യക്തമായ തെളിവാണ്. ഇതരമ തക്കാരുടെ ആരാധനാലയങ്ങളും സംരക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ടതു തന്നെയാണെന്ന് വ്യക്തമായിപ്പറഞ്ഞ ഈ മതം ആരാധനാലയ കയ്യേറ്റത്തിന് കൂടുന്നിൽക്കുമോ? ഉല്ലൂത വുർആൻ സുക്തം മുസ്ലിംകൾ ആയുധം എടുക്കാൻ നിർബന്ധിതരായ സാഹചര്യം വളരെ വ്യക്തമായി വരച്ചുകാണിക്കുന്നു. മർദ്ദിതർ എന്ന വാചകം സുചിപ്പിക്കുന്നത് അവർ ആദ്യം യുദ്ധം തുടങ്ങിയതല്ലെന്നും ഇങ്ങനെ പലവും അക്രമമുണ്ടാവുകയായിരുന്നു വെന്നുമാണ്. ‘കാരണം അവർ നിരപരാധികളോ’ എന്നതിൽ നിന്ന്, മുസ്ലിംകളുണ്ട്.

അക്രമിക്കുകവഴി മുശ്രിക്കുകൾ മഹാ അപരാധം ചെയ്തുവെന്നും പ്രതികാരാർഹമായ കൂറ്റമായിരുന്നു ശത്രുകളുടേതെന്നും വ്യക്തം.

ഉറവരേയും ഉടയവരേയും വിച്ച് അനുനാട്ടിൽ അദ്ദേഹികളാകാൻ നിർബന്ധിക്കും വിധി മുസ്ലിംകളുടെ വീടുകൾ അക്രമിക്കുകയും സ്വദേശിത്തുനിന്ന് അവരെ പുറത്താക്കുകയും ചെയ്യാൻ യാതൊരു കാരണവുമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും മതവിശ്വാസത്തിലൂള്ള വ്യത്യാസം ഒന്നു മാത്രമായിരുന്നു അവിശ്വാസികളെ ഈ കാട്ടത്തിൽപ്പെടിപ്പിച്ചതെന്നും ‘എക ഇലാഹിലൂള്ള വിശ്വാസം പുലർത്തിയ കാരണമായി മുസ്ലിംകൾ കുടിയോഴിപ്പിക്കപ്പെട്ടു’ എന്ന പരാമർശം വളരെ വ്യക്തമായി സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

‘മർദ്ദകരെ നേരിടാൻ മർദ്ദിതർക്കവകാശമില്ലെങ്കിൽ.....’ എന്ന വാചകം സൂചിപ്പിക്കുന്നത് ഇസ്ലാം യുദ്ധം അനുവദിച്ചതിന്റെ പിന്നിലെ ലക്ഷ്യം കേവലം മുസ്ലിംകൾക്കു മാത്രം നേടുമുണ്ടാക്കലെല്ലെന്നും പ്രത്യുത മർദ്ദിതർക്കാകമാനം സുരക്ഷിതത്വം ലഭിക്കണമെന്നുമാണ്.

തുടർന്നു പറയുന്ന ഉദാഹരണങ്ങളിലും, മുസ്ലിംപള്ളികൾ മാത്രം നിലനിൽക്കുന്ന ഒറ്റുറ്റല്ല ഇസ്ലാം വിഭാവന ചെയ്യുന്നതെന്നും മരിച്ച വിവിധ മതക്കാർ മെത്രിയിൽ ജീവിക്കുകയും ആരാധനാസ്വാതന്ത്ര്യം അനുഭവിക്കുകയും ആരാധനാലയങ്ങൾ സുരക്ഷിതമായി നിലനിർത്തുകയും ചെയ്യുന്ന സംവിധാനമാണ് മുന്നോട്ടുവെക്കുന്നതെന്നുമാണ്. മുസ്ലിം പള്ളികൾക്കൊപ്പം ചർച്ചകളും സിനഗോഗുകളും പരാമർശിച്ചതിൽ നിന്ന് ഈ കാര്യം വളരെ വ്യക്തമാണ്.

മേൽ സുക്തത്തിന്റെ തൊട്ടുതാഴേയുള്ള സുക്തത്തിലും മുസ്ലിംകൾ പിജയിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയും അതിനാൽ ഇസ്ലാം മുന്നിൽക്കാണുന്ന ലക്ഷ്യങ്ങളും ഇപ്രകാരം ശ്രദ്ധിക്കാം. ‘ഭൂമിയിൽ അവരുടെ ആധിപത്യം വരുന്നതോടെ അവർ നിസ്കാരം നിലനിർത്തുകയും സകാത് നൽകുകയും നമക്കാണ് കർപ്പിക്കുകയും തിരക്കളെ നിരോധിക്കുകയും ചെയ്യും’(ബുർആൻ 22/41). മുസ്ലിംകൾ മുഹമ്മദിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ യുദ്ധപ്രഭുക്കളാവുകയും സാമാജ്യത്ത ശക്തികളാവുകയുമായിരുന്നു ലക്ഷ്യമെന്ന ആരോപണം തീർത്തും അടിസ്ഥാനരഹിതമാണ്. മേൽസുക്തത്തിൽ മുസ്ലിംകളും ആധിപത്യത്തിൽ നാലുകാരുങ്ങളാണ് പ്രധാനമായും ലക്ഷ്യമിടുന്നതെന്ന് ബുർആൻ വ്യക്തമാക്കുന്നു. അവ ഇപ്രകാരമാണ്.

മനുഷ്യൻ നിസ്കാരം ചിട്ടയോടെ നിലനിർത്തുന്നതിലും ആത്മീയമായി ഉൽക്കുഷ്ടനാകുന്നു. കാരണം ‘നിസ്കാരം ദുഃസ്ഥാവങ്ങളിൽ നിന്നും അനാരാസ്യ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ നിന്നും അകറ്റി നിർത്തുന്നു’ എന്നാണ് ബുർആൻ പറയുന്നത്. ആയതുകൊണ്ട് ഒരു ഉൽക്കുഷ്ട സമൂഹസ്ഥിരങ്ങിയാണ് മർദ്ദിതരുടെ വിജയത്തിലും ഇസ്ലാമിന്റെ പ്രാഥമലക്ഷ്യം.

இன் பல ராஜ்யங்களும் அனூவிக்குவன் ஏற்றவும் வலிய பிரச்சுமான் விளையீல தயும் கீழப்ரச்சுமானாகும். இதினீர் ஏற்றவும் பிரயான காரணம் ஸாப்பத்திக் பிரச்சுமானம் முவேந்துள்ளகூடும் ஸாமூஹிக அளித்தியான். ‘ஸகாா’ ஸாவியானத்திலும் எ முஸ்லிம் ஭ரளக்குடான் ஸாமூஹிகக்கீதி உரப்புவருத்துமென்றான் ரள்ளாமதென லக்ஷ்யம்.

സമൂഹത്തിന്റെ ക്ഷേമത്തിനും മനുഷ്യൻ്റെ പ്രതാപവും പുരോഗതിയും നിലനിർത്തുന്നതിനും പരസ്പര സഹകരണം കൂടിയേ തീരു. പ്രസ്തുത ലക്ഷ്യം നേടാൻ പരസ്പരം നമ കൊണ്ട് കാൽപ്പിക്കുകയാണ് മുന്നാമത്തെ ലക്ഷ്യം.

തിന്മകൾ തടങ്കു നിർത്തുന്നതിനും അസാമാർഗ്ഗികതകൾ കടിഞ്ഞാണിട്ടുന്നതിനും വേണ്ടി മുല്യശോഷണവും ധർമച്ചയ്ക്കിയുമില്ലാത്ത സമൂഹം സൃഷ്ടിക്കപ്പെടാൻ ‘തി നുകത്തിരെ സമരം നടത്തുകയും അസ്ഥീലതയെ നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യുകയുമാണ്’ നാലാമത്തെ ലക്ഷ്യം (അസ്സിബാളു, അസ്സിത്തുനബവിയു 108–110).

സ്വന്തം പ്രതിരോധത്തിനുവേണ്ടി മാത്രം ആയുധമെടുത്തപ്പോൾ ഇസ്ലാമി നേരു പരമലക്ഷ്യം മേൽ വിവരിച്ച ഉൽക്കുഷ്ട സമൂഹസൃഷ്ടിയും അവരുടെ സമാധാന ജീവിതവും മതമെമ്പതിയുമായിരുന്നുവെന്ന് നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു.

ഇസ്ലാമിക് ചരിത്രത്തിൽ യുദ്ധങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവയെല്ലാം തീർത്തും പ്രതിരോധാവസ്ഥാർമ്മം മാത്രമായിരുന്നു. പ്രവാചകത്വം ലഭിച്ചു പതിനെവ്വേ വർഷം പിന്നീട് ശേഷമാണ് അദ്ദേഹം നടന്നതെന്ന വസ്തുതയും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടുന്നതാണ്.

എക്കെദെവ വിശ്വാസം പരസ്യമായി പ്രചരിപ്പിക്കാനുള്ള അനുമതി അല്ലോഹുവിൽ നിന്ന് ലഭിക്കുന്നതു വരെ വളരെ രഹസ്യമായി പ്രവേശാധനം ചെയ്യുക മാത്രമാണ് പ്രവാചകർ ചെയ്തത്. പിന്നീട് സ്വകുടുംബത്തെ പ്രവേശാധനം ചെയ്തു. അതിനു ശേഷം സമാധാന മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ മാത്രം പൊതു പ്രചരണം നടത്തി. അനുവരെ ഉറുവൻ, ഉടയവൻ, സത്യസ്ഥാന എന്നില്ലാം വിളിച്ചുവർ സ്വരം മാറ്റിത്തുടങ്ങി. കൂളൻ, അഭിചാരകൻ, വാധ്യാർ, കേവലം സാധാരണക്കാരൻ എന്നീ വിമർശനങ്ങൾ നടത്തി. അയവിമർശനങ്ങളിൽ മുഹമ്മദിനോടുള്ള തങ്ങളുടെ പകൾ മുർച്ച കുറ ഞ്ഞുവോ എന്നു ചിന്തിച്ച ശത്രുക്കൾ മുന്നാം മുറ സീക്രിക്കാനും മടിച്ചില്ല.

பிரவாசகருடைய அய்யுக்ஷத்தில் கால்வா பறிசுறுத்து நடன ஏறு ஹஸுஸாங்கம். பிரவாசகருடைய ஆற்யூஸ்ஹாரி அவையுடையக்கள்ளு (பிரஸாங்கிக்கூனு). பெட்டன் பிரவாசகருடைய ஶத்ருகளை இறந்துகொள்ள அநேகம் அஶிஷுவிட்டு. பிரகோபநமைநூமில்லாத உத்தவதூவின் ரவீனா, அவையுடையக்கள்ளு (நெ) பொதிரை தல்லி. செறிப்புகொள்க முவமங்களி அடிசுத்தினால் முக்க பொட்டுக்கயும் கைதா பீருக்கயும் செய்து. கம காலை நூ மனஸ்திலாக்கிய அவர்கள் ஸமலா விட்டு (இங்ஸாநூல் உயூன் 1/307). ஶத்ருகளுக்கிடையில் பிரமுவன் உழைத்தவின் வலமிருந்து தெருவிலும் வலிசிடிச்சு. ஏரை நேரை கிடத்தி தாங்கியவமுருக்குத்தில் கயரிட்டு தெருவிலும் வலிசிடிச்சு.

കളേൽപ്പിച്ചപ്പോഴും ചുട്ടുപഴുത്ത മണലിൽ മാംസം വെന്തുരുകുന്ന ഗന്ധം പ്രേക്ഷകരെ അലട്ടിയിട്ടും ശത്രുകളുടെ മുഗീയതകൾ അറുതി വനില്ല (Ibid 1/334).

വിശുദ്ധ ബുർആനിലെ ‘കരുണാവാർഡി’ എന്നർമ്മം വരുന്ന ‘അർഹദ്മാൻ’ അധ്യായം പാരായണം ചെയ്യേണ്ട്, ശത്രുകളുടെ അടിയേറ്റ് അബ്ദുല്ലാഹിബ്നു മസ്ഹൂദിന് ചെവി നഷ്ടപ്പെട്ടു (മുഹമ്മദ് റിലാ, പേജ് 84). ബനുമവ്സും ഗോത്രം തങ്ങളുടെ ഭൂത്യൻ യാസിർ മുസ്ലിമായപ്പോൾ ചുട്ടുപഴുത്ത മണലിലിട്ടു കൊല്ലുകയായിരുന്നു. ഇതറിയാനിടയായ പ്രവാചകർ നിസ്സഹായതയോടെ കണ്ടംമിടരി പരഞ്ഞു. ‘യാസിർ കുടുംബമേ ക്ഷമിക്കു. സ്വർഗ്ഗം നിങ്ങളെ കാത്തിരിക്കുന്നു’ (Ibid 88). യാസിരിന്റെ ഭാര്യ സുമയ്യാ(റ) മനുഷ്യചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും ക്രൂരമായ വധത്തിനിരയായി. ഈ പിന്റെ ലാത്തികൾ മലദാരത്തിലുടെ കടത്തിയാണ് ശത്രുകളുടെ വധിച്ചത്. (ഒൻ ലാൻ 1/215). ഇതുപോലെയുള്ള ക്രൂരക്കൃത്യങ്ങൾക്കിരയായവർ നിരവധിയാണ്. വബുംവബിന് അരത്, സുഹൈല് ബിന് സിനാൻ, ആമിർ ബിന് ഫുഹൈറ, ലബീബ് തുടങ്ങിയവർ അവരിൽ ചിലർ മാത്രം.

വിശുദ്ധ കഅംബയുടെ സമീപത്ത് പ്രാർമ്മിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന പ്രവാചകരുടെ കഴുത്തിൽ, ആച്ചപകർക്കു മുമ്പ് അറുക്കലപ്പെട്ട ഒട്ടകത്തിന്റെ ചീണ്ടളിഞ്ഞ കുടക്കൽമാല കൊണ്ടുപോയിട്ടു. തല പൊക്കാൻ കഴിയാതെ വിഷമിച്ചിരുന്ന പ്രവാചകരെ നോക്കി ശത്രുകൾ ആനന്ദനുത്തം വെക്കുന്നോൾ പ്രിയപ്പെട്ടി വന്നാണ് അതെടുത്തു മാറ്റിയ തിരഞ്ഞെടുത്തു (വെന്തുല്ലാനി, ശർഹുൽ മവാഹിബുല്ലദുന്നിയു). പ്രവാചകർക്കും അവരെ സഹായിക്കുന്നവർക്കും ശത്രുകൾ ഉന്നരുവിലക്ക് കർപ്പിച്ചു. ഭക്ഷണം, വെള്ളം എല്ലാം വിലക്കപ്പെട്ടു. വിശുദ്ധ കഅംബക്കുള്ളിലായിരുന്നു ഈ ഉന്നരുവിലക്കു ശാസനം തുകിയിട്ടിരുന്നത്. ഉപരോധം കാരണം പ്രവാചകരും കൂടുകാരും മുന്നുവർഷം ‘ശുഖബ് അബീതാബാലിബ്’ എന്ന കുന്നിന് ചെരിവിൽ ഇലകളും കായ്കളും തിന്നു കഴിഞ്ഞുകൂടി (സുർഖാനി അലത് മവാഹിബ്).

പ്രവാചകലഭ്യിയുടെ അഞ്ചാം വർഷം. പീഡനം അസഹ്യമായി. ദുർബ്യുലരായ സ്ത്രീകളും കൂട്ടികളും വൃഥരും പീഡിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. തൽക്കാലം കുറിച്ചുപേരകൾ സ്വയം രക്ഷക്കു വേണ്ടി നാടുവിടാൻ സമ്മതം നൽകേണ്ടി വന്നു. എ.ഡി. 615 റജബ് അഞ്ചിന് 12 പുരുഷരാരും നാല് സ്ത്രീകളും അടങ്കുന്ന ചെരിയൊരു സംഘം പ്രവാചകരുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം എത്തോപ്പയിലെ നേഗ്രസ് ചക്രവർത്തിയിൽ അഭയം തേടിയെത്തി (അൽകാമിൽ ഫിത്താരീബ്). മാസങ്ങളോളമുള്ള പ്രവാസജീവിതം കഴിഞ്ഞ്, തങ്ങളുടെ നാടുകാർ ഇനിയെക്കിലും ആക്രമണമൊന്നും കാണിക്കില്ലെന്ന വിശ്വാസത്തോടെ എത്തോപ്പയിൽ നിന്ന് തിരിച്ചേത്തിയവർക്ക് കൂടുതൽ പീഡനം അഭ്യർഥി സഹിക്കേണ്ടി വന്നു. ശത്രുവരമില്ലാതെ അവർ രണ്ടാം വട്ടവും എത്തോപ്പയിൽ അഭയം തേടേണ്ടി വന്നു. ഇത്തവണ 83 പുരുഷരാരും 18 സ്ത്രീകളും ഉണ്ടായിരുന്നു (താരീബുൽ കബീർ). പക്ഷേ, ശത്രുകൾ അടങ്ങിയിരുന്നില്ല. എത്തോപ്പയിലെ അഭയാർമ്മികളെ എത്തുവിഡേനയും നശിപ്പിക്കണമെന്നും അല്ലാത്തപ്രക്ഷം ഇന്നലാം

അവിടെ പടർന്നു പിടിക്കുമെന്ന് മനസ്സിലാക്കി അവർ എത്തോപ്യയിലേക്ക് ദുതനാരെ അയച്ചു. വിലയേറിയ തുകലുൽപ്പന്നങ്ങളുടെ പാരിതോഷികങ്ങളുമായി ശത്രു പ്രതി നിധികളായ അബ്ദുല്ലാഹിബ്നു അബീറിബീഅം, അംറുബ്നു ആസ് എനിവർ നേ ഗസ് കൊട്ടാരത്തിലെത്തി. തങ്ങളുടെ ഒളിച്ചോടിപ്പോന്ന കുഴപ്പക്കാരായ അടിമകളാണ് മുസ്ലിംകളെന്നും നേഗസിന്റെ കുട്ടി പ്രവാചകനായ യേശുവിനേയും കന്യാമർയ തേയും തരംതാഴ്ത്തിക്കാണിക്കുന്നവരാണെന്നും അവരെ വിട്ടുതിക്കയോ നശിപ്പി ക്കുകയോ ചെയ്യണമെന്നും അഭ്യർത്ഥിച്ചു. മാനുനായ നേഗസ് ചക്രവർത്തി മുസ്ലിം കളോട് വിശദീകരണം തെടി സത്യാവസ്ഥ മനസ്സിലാക്കിയതിനാൽ ശത്രുകളുടെ പദ്ധതി പൊളിയുകയാണുണ്ടായത് (ഇബ്നു ഹിശാം 1/332).

ഇത്തെന്നാക്കയായിട്ടും പ്രവാചകർ(സ)സഹിക്കുകയായിരുന്നു. വിശുദ്ധ ബുർആൻ അവരെ സമാശസിപ്പിച്ചു. ഇരുളിന്റെ കുട്ടുകാരെ അതേ അളവിൽ നേരിടാനുള്ള കഴിവ് നൽകാൻ മാത്രം അല്ലാഹു കരുതന്നല്ലാത്തിട്ടല്ല. മറിച്ച് അക്രമം കൊണ്ട് പ്രസ്താവനം തകരുകയല്ല, വളരുകയേ ഉള്ള എന്ന തത്തം ചിന്തിക്കുന്നവർക്ക് സ്വന്നേധ്യം ബോധ്യമാവാൻ വേണ്ടി മാത്രം. ബുദ്ധി ഉപയോഗിച്ച് പലരും എതിർപ്പുകൾ അവഗണിച്ച് ഇസ്ലാമിലെത്തി. പ്രവാചകർ അവരോടായി വിശ്രൂതസൃഷ്ടിയാണ് മന്ത്രിച്ചു. ‘നമ്മുണ്ടും തിന്മയും സമാനമല്ല. തിന്മയെ നമകൊണ്ട് മാത്രം നീ നേരിടുക. തത്ത്വദാനായി ശത്രു ഉറുമിത്രമാകും. മഹത്തായ ദൈവാനുഗ്രഹവും ക്ഷമയും ഉള്ളവർക്കേ അതിനു സാധിക്കു’ (ബുർആൻ 41/34,35).

പ്രതിസന്ധികളിൽ തനിക്ക് താങ്ങും തണ്ടലുമായിരുന്ന പിതൃവ്യുമ്പ് അബുതാലിബും സഹയർമ്മിണി വദീജി(റ)യും വിടപറഞ്ഞതോടെ ശത്രുകളുടെ ആക്രമണത്തിന് വീണ്ടും മുർച്ചയേറി. സഹിക്കാൻ കഴിയാതെ മകയുടെ തെക്കുകിഴക്ക് സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന താംഗളിലെ തന്റെ അമ്മാവനാടങ്ങുന്ന സമുഹത്തോട് സഹായമർത്ഥിച്ചു ചെന്നപ്പോൾ കുകിവിളിച്ചും മനോരോഗിയെന്നാരോഹിച്ച് കുട്ടികളെ പിന്നാലെ അയച്ചും ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുക മാത്രമല്ല, എൻ്റെതു കാലിൽ മുൻവേൽപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. സഹായവാർദ്ദാനവുമായി വന്ന മാലാവയോട് ‘അരുത്, അവരെ നേനും ചെയ്യുത്. വിവരമില്ലാത്തതിനാലാണ് അവരെനോടിങ്ങെന പെരുമാറിയത്. അല്ലോഹുവേ അവരോട് ക്ഷമിച്ചാലും’ എന്നായിരുന്നു ആ ലോകാനുഗ്രഹിയുടെ പ്രതികരണം (അൽബിഡായത്തു വന്നിഹായ).

തങ്ങളുടെ സർവ്വവിധ എതിർപ്പുകളുണ്ടായിട്ടും ഇസ്ലാം അനുസ്യൂതം വളരുകയാ ണെന്ന സത്യം ശത്രുകളെ ഒട്ടാനുമല്ല അവരപ്പിച്ചത്. ഇസ്ലാമിനെ ഉമുലനം ചെയ്തേ വിശ്രമമുള്ള എനവർ ശപമം ചെയ്തു. ഭാവിപരിപാടി ആസ്യത്രണം ചെയ്യാൻ അവർ ഭാരുന്നർവ്വത്തിൽ ഒത്തുകുട്ടി. അവത്തിമുന്ന് വർഷങ്ങൾക്കിടയിൽ എത്തെങ്കിലും തെറ്റ് ഒരിക്കൽ പോലും ചെയ്യാതെ, ഒരു കുട്ടിയുടെ മുഖത്തെക്ക് വിരൽ ചുണ്ടി ശകാരിച്ചുവെന്ന ചെറിയൊരു പ്രകോപനം പോലും ഉണ്ടാക്കാതെ, ‘മനുഷ്യരേ ഉണരുക, അന്യകാരത്തിന്റെയും അനാചാരത്തിന്റെയും കൈകളിൽ

നിന്ന്, അതുവഴി സാമുഹ്യക്കേഷമ പ്രവർത്തനത്തിലൂടെ സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിലെത്തുക’ എന്നുംഖോലാഷിച്ചു, തങ്ങളുടെ കൂട്ടുകാരനെ കൊല്ലാൻ ആ അപരിഷ്കൃത സമുഹം തയ്യാറാറെടുത്തു. ഈ ഗുശാലോചനയുടെ ഫലമായി പ്രവാചകർക്കും തന്നെ സഹായിക്കുന്നവർക്കും സന്നം ജമനാടുപേക്ഷിച്ചു അകലങ്ങളിലെയും തേദേണ്ടിവന്നു. അങ്ങനെ ചർത്തപ്രസിദ്ധമായ ഹിജറ (പലായനം) സംഭവിച്ചു (താരീഖുൽ വമീസ്, ദിയാർബക്രീ).

ശത്രുക്കളുടെ പീശനം സഹിക്കാൻ കഴിയാതെ പലായനം ചെയ്ത പലരെയും ശത്രുക്കൾ വഴിമയ്യു ക്രൂരപീശനങ്ങൾക്കിരയാക്കി. ഉമ്മുസലമഃ എന്ന മുസ്ലിം സ്ത്രീ തന്റെ ഭർത്താവിനോടും മകനോടും കൂടെ യാത്ര പുരപ്പട്ടപ്പോൾ ആ സ്ത്രീയെ മാത്രം അവർ തടങ്കു നിർത്തി. യാത്ര ഉപേക്ഷിക്കാൻ നിർബന്ധിതയായ ആ സഹോദരി മകയിൽത്തനെ ഒരു വർഷം കൂടി കഴിയേണ്ടി വന്നു. അതിനിടയിൽ ദിവസവും മദീനയിലേക്കുള്ള പാതയോരത്തിരുന്ന് അകലങ്ങളിൽ കഴിയുന്ന തന്റെ ഭർത്താവിനേയും മകനേയുമോർത്ത് വിലപിക്കുകയും അശ്രൂക്കണാം പൊഴിക്കുകയും ചെയ്തത് ഏതൊരു ഹൃദയത്തെയും തെട്ടിപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നു. ആ ഭാരൂണ രംഗം കണ്ട്, ഉസ്മാൻ ബിൻ താൽഹിയുടെ മനസ്സിൽനിന്നു. അദ്ദേഹം അവരെ മദീനയിലെത്തിക്കുകയായിരുന്നു. ഇതിനെ പരാമർശിച്ച് ഉമ്മുസലമഃ പിനീം പരയുകയുണ്ടായി. ‘മുസ്ലിമായതിന്റെ പേരിൽ തങ്ങൾ സഹിച്ച തൃശ്ശരങ്ങൾ വിവരണാതീതമാണ്. ഉസ്മാൻ ബിൻ താൽഹിയോടുള്ള തങ്ങളുടെ കടപ്പാട് പരഞ്ഞിയിക്കാൻ സാധിക്കാത്തവിധമാണ്’ (ഇബ്നു ഹിശാം 1/475).

പ്രവാചകരും അബുബൈക്കറും മകയിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെട്ടുവെന്ന വിവരം ശത്രുക്കളെ അസ്വരപ്പിച്ചു. ഇസ്ലാം മദീനയിൽ വേരുക്കുന്നത് അവർക്ക് ഉന്നഹിക്കാൻ പറ്റുന്ന തിലും അപ്പുറമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു തന്നെ അവർ മുഹമ്മദിനെ പിടിച്ചു കൊടുക്കുന്നവർക്ക് വൻതുക ഇന്നാം പ്രഖ്യാപിച്ചു. പെട്ടെന്ന് സന്പന്നനാക്കാനുള്ള അത്യാഗ്രഹം പലക്ഷ്യത്തിലെത്തോടൊപ്പം അവരുടെ തിരയാണ് പ്രേരിപ്പിച്ചു. കൂട്ടത്തിൽ പ്രമുഖനായിരുന്ന സുറാവഃ ലക്ഷ്യത്തിലെത്തോടൊപ്പം പ്രവാചകരുടെ തൊട്ടുപിന്നിലെത്തിയ അയാളുടെ ഒട്ടകം മണ്ണിലേക്ക് ആഴ്ചനുപോകാൻ തുടങ്ങി. ഒട്ടകതേതാടൊപ്പം താനും ഭൂഗർഭത്തിലേക്ക് ആപതിക്കുമെന്നുറപ്പിച്ചു സുറാവഃ മുഹമ്മദ് നബി(സ)യോട് സഹായാദ്ദർഘിനെ നടത്തി. ‘മുഹമ്മദ്, എന്നെ രക്ഷിക്കു.’ സമാധാനകാംക്ഷിയായ ആ പ്രവാചകർ തന്റെ ആജമർശത്രുവിനെ വകവരുത്താൻ കിട്ടിയ സുവർണ്ണാവസരം ഉപയോഗപ്പെടുത്താതെ സുരാവക്ക് മാപ്പ് നൽകുകയായിരുന്നു.

തിരിച്ചു മദീനയിലെത്തിയ സുരാവഃ ബുരോഗി നേതാവായ അബുഹക്മിനെ(അബുജഹൽ) സംബോധന ചെയ്തത് ഇപ്രകാരം. ‘അബുഹക്കം, എന്റെ ഒട്ടകത്തിന്റെ കാലുകൾ മണ്ണിലേക്കാഴ്ചനിംബിയ സംഭരണത്തിൽ നിങ്ങളെല്ലാം കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നുവെക്കിൽ മുഹമ്മദ് പ്രവാചകൻ തന്നെയാണെന്നതിൽ ഒട്ടും സംഗ്രഹിക്കില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് മുഹമ്മദിനെ ആക്രമിക്കുന്നതിൽ നിന്നും നിന്റെ ജനത്തെയെ തടങ്കു

കൊള്ളുക. കാരണം ഒരുനാൾ മുഹമ്മദ് വിജയശീലാളിതനായി തിരിച്ചുവരുന്നതാണ് അർഹളുൽ അനീഫ്).

പ്രവാചകരെ രക്തദാഹിയെന്നും യുദ്ധപ്രവാചകരെന്നും ആക്ഷേപിക്കുന്നവർ ഈ സത്യങ്ങളെയും മറച്ചുപിടിക്കുകയാണ്. ബാൻ ഒരു സുപ്രഭാതത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയ ല്ലാനും ചരിത്രത്തിലെ അനിവാര്യതയായിരുന്നുവെന്നും പഞ്ചാത്തലം പരിശോധിക്കുന്നോൾ എത്തൊരാൾക്കും ശഹിക്കാവുന്നതാണ്. ഈ സത്യം മനസ്സിലാക്കിയവ രിൽ ഓരാളായിരുന്നു മഹാത്മാഗാന്ധി. താൻ നടത്തിയിരുന്ന ‘യംഗ് ഇന്തു’ എന്ന പത്രത്തിൽ ഇക്കാര്യം അദ്ദേഹം തുറന്നു സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു. I wanted to know the best of the life of one who holds today undisputed sway over the hearts of the millions of mankind. I become more than ever convinced that it was not the sword that won a place for Islam in those days in the scheme of life (YoungIndia, Quoted in 'The Light', Lahore 16th September, 1924).

(ജനപ്രകാശങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ അവിതർക്കിതമായി ആധിപത്യം പുലർത്തുന്ന ഒരു മഹോന്നത വ്യക്തിത്വത്തെ കുടുതൽ പഠനവിധേയമാക്കിയപ്പോൾ, വാളായിരുന്നില്ല ഈ ഉയർച്ചകൾ കാരണമെന്ന് മുമ്പാന്തക്കാളും കുടുതലായി എന്നിക്കു ശഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു.)

യുദ്ധം അടിച്ചേര്പ്പിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ പോലും നിയന്ത്രണം വിടാതെ, മനുഷ്യാവകാശ ലംഘനം നടത്താതെ, യുദ്ധക്കെടുത്തികൾ പരമാവധി കുറിച്ച്, യുദ്ധാനന്തര ക്രിയകളിൽ വെരാഗ്രയും ശത്രുതയും പ്രതിഫലിപ്പിക്കാതെ സമാധാനദാത്യും നടത്തുകയായിരുന്നു പ്രവാചകർ. ബാൻ ബന്ധിതനായ അമുസ്ലിം ചെറുപ്പക്കാരൻ അബുഅസീസ് പറയുന്നത് ശ്രദ്ധിക്കുക: തകകലിലുള്ള എന്ന ബാൻ ബാൻ മദീനയിലേക്ക് കൊണ്ടുവന്നത് അൻസാരികളായിരുന്നു(മദീനാമുസ്ലിംകൾ). അവരുടെ പ്രവാചകൻ അവരോട്, ബാൻ ബാൻ നല്ല നിലയിൽ പെരുമാറാൻ പറഞ്ഞിരുന്നു. അതിനാൽ കൈശാസ്ത്രമാക്കുന്നോൾ റോട്ടിയും മാംസവും എന്നിക്ക് തരികയും അവർ ഈത്ത പ്ലാറ്റം മാത്രം കഴിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇത് അനുച്ഛിതമായി തോന്തിയ ഞാൻ റോട്ടി അവർക്കു തന്നെ തിരികെ നൽകാൻ പല തവണ ശമിച്ചുകൂടിലും എന്ന ആദരിച്ച എന്നിക്കു തന്നെ റോട്ടി തിരിച്ചുനൽകുകയായിരുന്നു (ഇംഗ്ലീഷ്, അൽബിഡായ വന്നിഹായി).

യുദ്ധബന്ധികളെ മോചനദ്വയം നൽകി മോചിപ്പിക്കുന്നതിനോട് ഹസ്തത്ത് ഉമർ(റ) ശക്തമായ എതിർപ്പു പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുപോലും മാനുഷിക പരിശാനന നൽകി അവരെ മോചിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു. മോചനദ്വയം നൽകാൻ കഴിയാത്തവരെ ഇസ്ലാമിക് റിപ്പബ്ലിക്കിലെ സാക്ഷരതാ സ്കൂളിലെ അധ്യാപകരാക്കി ജോലി നൽകുകയും സ്കൂളിലെ പത്തു വീതം കൂട്ടികളുടെ ചുമതല ഓരോ ബന്ധിയെയും ഏൽപ്പിക്കുകയും

ചെയ്ത പ്രവാചകർ സമാധാന രംഗത്തു മാത്രമല്ല, സാക്ഷരതാരംഗത്തും അതുല്യ മായ മാതൃകയാവുകയായിരുന്നു(ഇബ്സ് സാംഖ്യ, അത്തരംവാത് 2/14). പിൽക്കാ ലത്ത് വുർആൻ എഴുത്തുകാരൻ എന്ന് വിശ്വൗതനായ സൈൻ ബിൻ സാഖിത് ഈ സാക്ഷരതാ ന൱്കുളിൽ നിന്നാണ് പറിച്ചു (മുസ്കുർ അഹ്മദ്).

ബാൻ യുദ്ധത്തിൽ സത്യതേതാട് പൊരുതി തിപ്പറ്റിയ ശത്രുക്കൾ അവരുടെ യഥസ്ഥ വീണെടുക്കാനും പ്രതികാരം ചെയ്യാനുമുള്ള തിടുക്കത്തിന്റെ ഫലമായിരുന്നു ഉൾക്കെ യുദ്ധം. ബാൻറിലെ പരാജയം ആവർത്തിക്കാതിരിക്കാൻ കൂടുതൽ സന്നാഹങ്ങങ്ങാടെ, എ.ഡി.625 ജനുവരിയിൽ (ഹിജ്ര മുന്നാം വർഷം ശ്രാവൽ 15 ശനി) ശത്രുക്കൾ മദീന ക്കുന്നേരെ കുതിച്ചു. തനിക്ക് അദ്ദേഹം നൽകിയതിന്റെ പേരിൽ രാജ്യം അപകടത്തിലാ യെന്ന് നാടുകാർക്ക് തോന്നാതിരിക്കണമെങ്കിൽ ശത്രുക്കളെ വെളിയിൽവച്ച് തന്ന നേരിട്ടേണ്ടത്ത്യാവശ്യമാണെന്ന് പ്രവാചകർ തീരുമാനിച്ചു. അങ്ങനെ രണ്ടാക്കണം മറീ നയിൽ നിന്ന് മുന്നു മെമ്പ് വടക്കുപടിഞ്ഞാറുള്ള ഉഹ്രിലായിത്തീർന്നു. ഈ യുദ്ധ തതിന്റെ പേരിൽ പ്രവാചകരെയോ ഇസ്ലാമിനെയോ കൂറുപ്പെടുത്താൻ ബുദ്ധിയുള്ള വർക്കാകുമോ?

ഉൾക്കെ യുദ്ധം കഴിഞ്ഞ് യുദ്ധാവലോകനം നടത്തുമ്പോൾ സ്വഹാബാക്കളിൽ ചിലർ പറഞ്ഞു. ‘നബിയേ, അങ്ങയുടെ പവിത്രമായ മുൻപല്ല് പൊട്ടിച്ച ശത്രുക്കൾ, അങ്ങ യുടെ പിതൃവ്യുമ്പ് ഹാസി(റ)ന്റെ കരജെടുത്ത് ചവച്ച തുപ്പിയവർ, അങ്ങയുടെ സഖാ ക്കളുടെ ജയത്തിൽ അംഗചേരും നടത്തിയവർ... ഇവർക്കെതിരെ ശാപപ്രാർമ്മന നടത്തു നബിയേ.’ ഇതിന് പ്രവാചകരുടെ പ്രതികരണം ഇപ്രകാരമായിരുന്നു. ‘ശാപ മാന്ത്രികനായല്ല താൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടത്. കാരുണ്യ സന്ദേശവാഹകനായാണ്’ (മുഹമ്മദ് റിള്ള, പേജ്. 373).

ശത്രുക്കൾക്കെതിരെ ശാപപ്രാർമ്മന നടത്താൻ പോലും തയ്യാറാവാത്ത പ്രവാചകരെ യുദ്ധക്കാരിയാണ്, രക്തദാഹി എന്നാക്കേ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നവർ ചതിത്രമറിയാത്തവരാണ്. ഒറ്റ യുദ്ധവും മുസ്ലിംകളുടെ ഭാഗത്തു നിന്ന് ആരംഭിച്ചിട്ടില്ല. നിർബന്ധിത രായി അവർ യുദ്ധത്തിലേക്ക് വലിച്ചിശക്കപ്പെടുകയായിരുന്നു. ബാൻറിന്റെ മുന്നോടിയായി പ്രവാചകർ വിവിധ രിക്കുകളിലേക്ക് അയച്ച ചെറുഗ്രൂപ്പുകളുടെ മുന്നോടിക്കു യുദ്ധശ്രമമായി മനസ്സിലാക്കപ്പെട്ടുകൂടാ. കാരണം അവയുടെ ലക്ഷ്യം, മക്കക്കാരായ കച്ചവടസംഘങ്ങളെ നേരിടലായിരുന്നു. യുദ്ധമായിരുന്നില്ല. മക്ക വിച്ചുപോയ മുസ്ലിംകളുടെ സ്വത്ത് മുശ്രികകൾ അനുബന്ധിനപ്പെടുത്തി ബിസിനസ്സ് നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് തങ്ങളുടെ അർഹമായ അവകാശങ്ങൾ തിരിച്ചുപിടിക്കാൻ അവ സമുണ്ടാക്കുക മാത്രമായിരുന്നു ആ സതിയുടെ കളുടെ ലക്ഷ്യം. അതുകൊണ്ടു തന്ന ബാൻറിനു മുമ്പ് പുറപ്പെട്ട ഏഴ് സംഘങ്ങളിലും മുഹാജിരുകളെ മാത്രമേ കാണുന്നുള്ളൂ. അൻസാർികളുടെ സ്വത്ത് മകയിലെ മുശ്രികകളുടെ കൈവശം ഉണ്ടായിരുന്നില്ലല്ലോ. ബാൻറിനുവേണ്ടി പുറപ്പെട്ടപ്പോഴും പ്രമാലകഷ്യം അതുതന്നെന്നയായിരുന്നു. പകേശ, കച്ചവടസംഘം രക്ഷപ്പെടുകയും മകയിൽ നിന്ന് വൻസൈന്യം

യുദ്ധത്തിനുവേണ്ടി പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തതോടൊരും യുദ്ധം അനിവാര്യമായത്. ബെൽറ്റിൽ അനേപ പരാജയപ്പെട്ടവർ പ്രതികാരത്തിനുവേണ്ടി സ്വയം ഇരങ്ങി പുറപ്പെട്ട തോടൊരും ഉഹർട്ട് യുദ്ധം ഉണ്ടായതെന്ന് നാം കണക്കുവല്ലോ. അബ്ദുല്ലാഹിബുൾ അബീഇബീഅശ, ഇക്രിമാബീൻ അബീജഹർ, സഹാർബാൻബീൻ ഉമയ്യ, അബു സുഹ്യാൻ അംറുബീൻ ആസ്, ഹാരിസ് ബിൻ ഹിശാം തുടങ്ങിയ ശത്രുനേതാക്കൾ ഉഹർട്ടിന് ഇതിവ്യൂതം രചിക്കുകയായിരുന്നു. മുസ്ലിംകൾ വീണ്ടും യുദ്ധത്തിനു നിർബന്ധിക്കപ്പെട്ടു.

രാഷ്ട്രത്തലവനായ പ്രവാചകനെതിരെ വധഗ്രാമം നടത്തിയ ബനുനളീർ ഗോത്രം രാജുത്തുനിന്ന് പുറത്താക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. വൈബാറിൽ തങ്ങിയ അവർ മകയിലെ പ്രമുഖരുമായി ശൃംഖലാപാത നടത്തി മദീനക്കെതിരെ ഒരു സഖ്യകക്ഷിസെസന്നും (വി.വു. 33/20) സംഘടിപ്പിച്ചു. ബനുനളീർ യഹൂദികൾ മദീനക്കെതിരെയുണ്ടാക്കിയ സഖ്യത്തിൽ മകാ മുശ്രിക്കുകളേക്കാളും ശക്തരായ ഗത്യഫാൻ ഗോത്രക്കാരും ചേർന്നു. തങ്ങളുടെ ശക്തി വർദ്ധിപ്പിക്കാനും മൂഹമ്മദിനേയും മദീനയേയും തകർക്കാനും മദീനക്കെത്തുനിന്ന് ചിലരെ കൂടുപിടിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നുള്ള ശത്രുകളുടെ ചിന്തയിൽ നിന്ന് പുതിയ ഒരാഴ്യം ഉൽഭവിച്ചു. മൂഹമ്മദ് നബി(സ)യുമായി കരാറിൽ നിലനിൽക്കുന്ന ഏകകക്ഷിയായ ബനുവുരേഖയെയും അടഞ്ഞിയെന്നത് മൂഹമ്മദിനെ തിരെ യുദ്ധം ചെയ്തിപ്പിക്കുക. അങ്ങനെ ബനുവുരേഖയും ശത്രുപക്ഷം ചേർന്നു. ഭീതിതമായ ഈ ഭീഷണിയിൽ മുസ്ലിംകൾ ആദ്യം പതിനെയുന്നത് സത്യമാണ്. വുർആൻ പറയുന്നു: ‘മേലെനിന്നും താഴെനിന്നും ശത്രുകൾ നിങ്ങളെ വലയം ചെയ്യുകയും മുദ്രയിടിപ്പ് ക്രമാതീതമാവുകയും കണ്ണുകളിൽ പോലും ഭീതി നിരയുകയും അസാധാരണ സഹായം ലഭിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ സന്ദേഹിക്കുകയും ശക്തമായ പരീക്ഷണത്തിനും അടിപതലിനും വിധേയമാവുകയും ചെയ്ത സമയത്ത് വിശ്വാസികളെ, നിങ്ങളെ രക്ഷപ്പെടുത്തിയ അല്ലാഹുവിനെ നിങ്ങൾ സ്മരിക്കുക’ (ബുർആൻ 33/9-11).

ശത്രുകളുടെ എണ്ണവും സന്നാഹങ്ങളും മുസ്ലിംകൾക്ക് നേരിടാവുന്നതിന്റെ എത്രയോ ഇരട്ടിയായതിന്റെ പേരിൽ മദീനയെ രക്ഷപ്പെട്ടതാണ് പട്ടണത്തിനു ചുറ്റും കിടങ്ങുകൾ കൂഴിക്കേണ്ടി വന്നു. മുസ്ലിം സെസന്നും നിസ്സഹായരായിരുന്നു. പക്ഷേ, അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹം കൊണ്ട്, കൊടുക്കാറ്റിപ്പെട്ട ശത്രുസെസന്നും, തൊഴുത്തിന്റെ കൂടിയപ്പോൾ പിൻവലിയാണ് നിർബന്ധിതമായി(ഇബ്നുകസീർ, അൽബിദായത്തു വനിഹായി).

ഹുദൈവിയു സന്ധി

നീണ്ട ആറുകൊല്ലത്തെ പ്രവാസജീവിതം, ഇതിനിടയിൽ പ്രവാചകരുടേയും സഖാക്കളുടേയും മനസ്സിൽ തങ്ങളുടെ മാതൃഭൂമി പലപ്പോഴും തെളിഞ്ഞുവരുന്നു. അതിനെ കാശ് പലപ്പോഴും തെളിഞ്ഞുവരുന്നത് വിശ്വാല കാര്യമാണ്. എല്ലാവ

രാലും ആദരിക്കപ്പെടുന്ന ഭവനം പകേഷ്, നമുക്കു മാത്രം അനുമായിരിക്കുന്നു. പല പ്ലേശും വിശുദ്ധ കാശ്വാലയം അവർ സ്വപ്നത്തിൽ കാണാൻ തുടങ്ങി. പകേഷ്, എന്തു ചെയ്യും? തങ്ങളെ എല്ലാ നിലക്കും ഭ്രാഹ്മിച്ച, കുറമായി മർദ്ദിച്ച കാപാലികരാണവിട.

പ്രവാചകരിൽ പ്രതീക്ഷയുണ്ടാക്കുന്നു. തീർമാടനം മാത്രം ലക്ഷ്യമിട്ട് പോയാൽ അവർ തദയാതിരിക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. നിരായുധരായി, നബി(സ)യും സഹാബാക്കളും കാശ്വാ തീർമാടനം ലക്ഷ്യം വച്ചു വുറപ്പെട്ടു. ഈ മനസ്സിലായിട്ടും ശത്രുകൾ അവരെ തദയാൻ തന്നെ തീരുമാനിച്ചു. വാലിൽ ബിന്ന് വലീഭിരു നേതൃത്വത്തിലുള്ള ഒരു വൻ സൈന്യത്തെ അവർ മുസ്ലിംകളെ തദയാൻ നിയോഗിച്ചു.

ശത്രുകളുടെ ഒന്നിലധികം ദുതനാർ പ്രവാചകരുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു. അവസാനമായി വന്ന സുഖേഹത്ത് ബിന്ന് അംദ് അവരുടെ തീരുമാനം ഇപ്രകാരം അറിയിച്ചു. ‘മുഹമ്മദ്, അനായാസേന നീ തെങ്ങളേയും മകയേയും കീഴടക്കുമെന്ന് ജനസംസാരമുണ്ടാവുന്നത് തെങ്ങളുടെ പ്രതാപത്തെ ഹനിക്കും. അതിനാൽ ഈ വർഷം മടങ്ങിപ്പോകണം. പത്തുകൊല്ലം ഇരുഭാഗത്തും വെട്ടിനിർത്തൽ നടപ്പാക്കണം. മകയിൽ നിന്ന് മകയിലും മുസ്ലിമായി മദീനയിൽ വന്നാൽ തിരിച്ചയക്കണം. മദീനയിൽ നിന്ന് മകയിലേക്ക് വന്നാൽ തിരിച്ചയക്കില്ല’ (താരീഖുത്ബമീസ്, അൽബിഡായി). അഹകാരമാണീ വാക്കുകളിൽ സ്വഹരിക്കുന്നത്. എന്നിട്ടും പ്രവാചകരുടെ പ്രതികരണം ‘സമാധാനത്തിനുവേണ്ടി വിട്ടുവീഴ്ച ചെയ്യുന്നത് ബലഹീനതയല്ല’ എന്നായിരുന്നു.

മദീനയിൽ നിന്ന് പുറപ്പെട്ട ഹുദൈദബിയുംയിലെത്തുന്നതിനു തൊട്ടുമുന്ത് പ്രവാചകർ യാത്ര ചെയ്തിരുന്ന വസ്ത്വാഞ്ച് എന്ന ഒട്ടകം പെട്ടുന്ന് മുന്നോട്ടു നീങ്ങാതിരിക്കുകയും അതുകണ്ട സഹാബാക്കൾ വലാരത് അൽ വസ്ത്വാള, വസ്ത്വാ അനങ്ങില്ല എന്ന് പറയുകയും ചെയ്തപ്പോൾ പ്രവാചകൻ പ്രതികരണം എടുത്തുപറയത്തക്കുതാണ്. ‘വസ്ത്വാ നിശ്വലമായതല്ല. അബ്ദിഹാരത്തിന്റെ ഗജസൈന്യത്തെ തടുത്ത കക്കിയാണ് ഇവിടേയും പ്രവർത്തിച്ചത്. അല്ലാഹുവാണേ സത്യം. വിശുദ്ധ സ്ഥലങ്ങളുടെ വിശുദ്ധയും പാവനമായ കുടുംബവൈന്യവും നിലനിർത്താൻ വേണ്ടി ഏത് ഒരു ഒരു തുതീർപ്പിനും താൻ തയ്യാരാണ്’ (ബാഛിള്യാള്ല, അല്ലിഹ്മാ).

ഇവിടേയും വ്യക്തമാകുന്നത് പ്രവാചകരുടെ സമാധാനവാഞ്ചയാണ്. കാര്യങ്ങൾ വഴിയിൽ മുട്ടിനിന്നപ്പോൾ ആ പക്ഷത്തുനിന്ന് ചർച്ചകൾക്കായി ആദ്യം വന്ന ബരീൽ ബിന്ന് വർബാദ്യാക് പ്രവാചകൻ പറഞ്ഞത് ഇപ്രകാരമാണ്. ‘തെങ്ങൾ യുദ്ധം ചെയ്യാൻ വന്നതല്ല. തീർമാടനത്തിനു വേണ്ടി മാത്രമാണ്. യുദ്ധം മാത്രമേ നീങ്ങൾക്ക് സ്വീകാര്യമാവു എങ്കിൽ, എന്ന് തല ഉടലിൽ നിന്ന് വേർപ്പെടുത്തുന്നതു വരെ താൻ യുദ്ധം ചെയ്യും തീർച്ച’ (അബുസുഹ്രി, മിസ്രി, വാതിമുന്നബിയും).

ഇതോക്കയായിട്ടും അൽപം പോലും വിട്ടുവീഴ്ചകൾ തയ്യാരാവാതിരുന്ന വുംബേശികളോട് യുദ്ധത്തിനു തയ്യാരാവാതെ സമാധാനത്തിനു വേണ്ടി പ്രമാദുഷ്ട്ട്വാ പരാജ

യമായി വിലയിരുത്തപ്പെടുന്ന വ്യവസ്ഥകൾ പ്രവാചകർ അംഗീകരിക്കുകയായിരുന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ നാമത്തോടൊപ്പുള്ള ‘റഹ്മാൻ’ ‘റഹീം’, സ്വന്തം പേരിന്റെ കുടൈയുള്ള ‘റസുലുല്ലാഹ്’ എന്നിവ മായ്ച്ചുകളെയുക, അതേവർഷം ഉംറ ചെയ്യാതെ അടുത്തവർഷത്തേക്ക് നീട്ടിവെക്കുക തുടങ്ങിയ വ്യവസ്ഥ അംഗീകരിക്കാൻ അനുയായികളിൽ ചിലർക്കെങ്കിലും പ്രയാസമുണ്ടായിരുന്നു. പകേശ, സന്ധി മുഖേന ഭാവിയിലുണ്ടാകാൻ പോകുന്ന വർദ്ദന്തങ്ങൾ മുന്നിൽക്കണ്ട പ്രവാചകർ വ്യവസ്ഥകൾ പുർണ്ണമായും അംഗീകരിച്ചു സമാധാനം തിരഞ്ഞെടുത്തു.

ഈ സമാധാന കാലഘട്ടമായ രണ്ടുകൊല്ലത്തിൽ ഇസ്ലാമിന് അലുതപുർണ്ണമായ വളർച്ച ലഭിച്ചുവെന്നത് ശത്രുക്കളുടെ കണക്കുകുടലുകൾ തെറ്റിച്ചു. മറ്റു യുദ്ധങ്ങൾക്ക് നേടാൻ കഴിയാത്ത നേട്ടമാണ് ഈ സന്ധികൊണ്ട് നേടിയതെന്ന് ഇബ്നുശിഹാബ് സുഹർി പറഞ്ഞത് ശരിവച്ചുകൊണ്ട് ചതിത്രകാരന്മാർ പറയുന്നത് ഇപകാരമാണ്. ‘കേവലം ആയിരത്തി നാമുൻ പേരായിരുന്നു ഹൃദൈബിയിലേക്ക് പ്രവാചകരുടെ കുടെ പോയതെങ്കിൽ രണ്ടു വർഷത്തിനുശേഷം മകയിലേക്ക് പോയത് പതിനായിരം പേരോടൊപ്പമായിരുന്നു’ (ഇബ്നുശിഹാം, 1/565).

ഈ സമാധാനസന്ദേശം ഇതേ കാലയളവിൽ ഇസ്ലാമിന് നേട്ടങ്ങൾ ഏറെയുണ്ടാകി. യമൻ ഗവർണ്ണർ ബാബാൻ തന്റെ ജനതയോടൊപ്പം ഇസ്ലാമിലേക്ക് വന്നതും മറ്റുചില രാജാക്കന്നാരും ഒട്ടേറെ പ്രജകളും മുസ്ലിംകളായതും ഇസ്ലാം ആദ്ദേഹിച്ചില്ലെങ്കിലും ഇഞ്ചിപ്പിലെ മുഖ്യവിസ്യ ചക്രവർത്തി പ്രവാചകരോട് സ്നേഹം വർത്തിത്തതിന് തയ്യാറായതും ഈ സമാധാനസന്ധിയുടെ ഫലങ്ങളായിരുന്നു. തീർന്നില്ല, ബഹ്രോനിലെ ഭരണാധിപൻ മുൻഡിൽ ബിൻ സാവായും കുടുക്കാരും ഏത്യോപ്യയിലെ നേഗസ് ചക്രവർത്തിയും ഇസ്ലാമിലേക്ക് വന്നത് പ്രവാചകരുടെ വഡ്ഗം പേടിച്ചായിരുന്നില്ല. മരിച്ച ആ സമാധാന സന്ദേശത്തിനേ ലോകത്ത് ഏറ്റവും നിലനിർത്താനാവു എന്നു മനസ്സിലാക്കിയതിനാലാണ് (ഇൻസാനുൽ ഉയുൻ 3/137, 150). സമാധാനത്തിന്റെ ശത്രുക്കൾക്ക് സന്ധി അരോചകമായിത്തീർന്നു. വ്യവസ്ഥകളിൽ തങ്ങളുടെ ഡിമാന്റുകൾ അപ്പടി അടിച്ചേര്ത്തപ്പിച്ചതിലും, അവർ ലക്ഷ്യമിട്ട്, ഏതെങ്കിലും വിധേന മുഹമ്മദ്(സ) സന്ധിക്ക് തയ്യാറാല്ലെങ്കിൽ അക്കമിച്ചു കീഴടക്കാമെന്നായിരുന്നു. പ്രത്യേകിച്ചും മുസ്ലിംകൾ നിരായുധരായ അവസ്ഥയിൽ. പകേശ, ‘കുത്രന്തങ്ങൾ മെനയുന്ന അവരേക്കാൾ ഏതെങ്കാം തന്ത്രജ്ഞന്മേഖലാ അല്ലാഹു’(ബുർആന് 3/45).

മക കീഴടങ്ങിയതുകൊണ്ടു മാത്രം പ്രവാചകരുടെ വഴി പുർണ്ണമായും സുവകരമായിരുന്നില്ല. കുലശത്രുക്കൾ കീഴടങ്ങിയെങ്കിലും പ്രവാചകരുടെ വിജയം, അവർക്ക് പുതിയ ശത്രുക്കളെ സ്വീകരിച്ചു. മകയിൽ നിന്നും ആറു കിലോമീറ്റർ വടക്കുകിഴക്കായി വിശാലമായ ഭൂമി കൈവശം വെക്കുകയും അധിശാഖികാരം നടത്തുകയും ചെയ്ത രണ്ടു ഗോത്രങ്ങളായിരുന്നു ഹവാസിൻ, സബീഹ് എന്നിവ. പ്രവാചകരുടെ വിജയം അവരെ അലോസരപ്പെടുത്തി. ഇരുപതിനായിരത്തിലധികം വരുന്ന വലിയ

ഒരു സെസന്യവുമായി, 32 വയസ്സ് പ്രായമുള്ള മാലിക് ബിൻ ഓഫ് പ്രവാചകർക്കെ തിരെ യുദ്ധത്തിനൊരുണ്ടി (ഇംഗ്ലീഷിലോ). പത്രണായിരു മുസ്ലിംകളോടൊത്ത് പ്രവാചകർ യുദ്ധത്തിനിരിങ്ങാൻ നിർബന്ധിതനായി. ആദ്യമാദ്യം മുസ്ലിം സെസന്യം പരാജയ വകിലെത്തിയെങ്കിലും ആത്യന്തിക വിജയം മുസ്ലിംകൾക്കു തന്നെയായി രുന്നു (ബുർആൻ 9/25).

ശതുകളിൽപ്പെട്ട ഏറ്റവും ശക്തനായിരുന്ന സഹിതാൻ ബിൻ ഉമയ്യ, മക കീഴട അഡിയ വിവരമറിഞ്ഞു ആത്മഹത്യ ചെയ്യാൻ ചെക്കടലിലേക്ക് പോയിരുന്നു. അധ്യാ ജൂദ പിതൃവ്യപ്പുത്രൻ ഉമെർ ബിൻ വഹിബ് പ്രവാചകരെ സമീപിച്ച് സഹിതാൻ മാസ്തുന്തർക്കണമെന്നപേക്ഷിച്ചു. പ്രവാചകർ നിരുപാധികം മാസ്തു നൽകി. ഈ വിവരം പറഞ്ഞ് ഉമെർ സഹിതാനെ ആത്മാഹൃതിയിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെട്ടുത്തി. മകയിൽ വന്ന ഉമെർ ഇസ്ലാം മതം സീകരിക്കാൻ കൂട്ടാക്കിയില്ലെങ്കിലും പ്രതിരോധാവ ശ്രാർമ്മം ഹുനൈനിലേക്ക് പോകുന്ന മുസ്ലിംകൾക്ക് നാൽപ്പതിനായിരു ദിർഹമും നാനുർ പടയകിയും മറ്റ് ആത്യാവശ്യ യുദ്ധാപകരണങ്ങളും കടം നൽകി. പിന്നെ യും കുറേ കഴിഞ്ഞാണയാൾ മുസ്ലിംമായത് (മുഹമ്മദ് റിളാ, പേ.317). ഈ സംഭവവും പ്രവാചകർക്ക് മറ്റു മതക്കാരോടുള്ള നിലപാടിനെ വ്യക്തമാക്കുന്നു. സംഹാര മായിരുന്നില്ല സമാധാനമായിരുന്നല്ലോ അവിടുതെ സന്ദേശം. ‘സൃഷ്ടികളോട് മുഴു വൻ കരുണാമധ്യനായാണ് നാം അങ്ങയെ നിയോഗിച്ചത്’ (ബുർആൻ 21/107).

ജുതമാർ

മകയിലേയും പരിസരങ്ങളിലേയും ബഹുദൈവപാരാധകർക്കു ദേശം പ്രവാചകരോടും ഇസ്ലാമിനോടുമുള്ള ശതുതയിൽ രണ്ടാം സ്ഥാനം ജുതർക്കായിരുന്നു. മദീന ക്കാരുമായി സംഘർഷമുണ്ടായപ്പോഴേല്ലാം ‘തങ്ങളുടെ പേദപുസ്തകത്തിൽ വാഗം ചെയ്യപ്പെട്ട നമ്പി വരുന്നോൾ അവരോന്നിച്ച് നിങ്ങളോട് യുദ്ധം ചെയ്ത് വിജയം വരിക്കും’ എന്നു പറഞ്ഞിരുന്ന ജുതർ (Deuteronomy 18/18,19 ; 39/ 1b3) പ്രവാചകർ മദീനയിലെത്തിയപ്പോൾ പ്രവാചകരെ തിരിസ്കർക്കുകയായിരുന്നു(ഇംഗ്ലീഷിലോ, 1/211). ഈ വസ്തുത തന്നെ അവരുടെ സത്യസന്ധ്യയിൽ സംശയമുണ്ടാകുന്നു. ഈ നയം പിന്നീടുള്ള അവരുടെ എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങളിലും ദൃശ്യമായിട്ടുണ്ട്.

മദീനയിലെ ബഹുദൈവരികളായ ഗോത്രങ്ങളാണ് ഒന്നും വന്നില്ലെന്നും വന്നില്ലെന്നും നിന്ന് തങ്ങളെ രക്ഷപ്പെട്ടുത്തണ്ടെന്ന മകയിലെ വുദരേശികളോട് (സെസനിക്കാഹായം) ആവശ്യപ്പെട്ടത്തിയ അബുൽഹൈസറിനെ പ്രവാചകർ കണ്ണുമുടിയപ്പോൾ ആയുധപത്രങ്ങളോ, സെസനിക കൂട്ടുകെട്ടുകളോ അല്ല, സ്വന്നേഹമാണ് മനുഷ്യർക്കിടയിൽ ആവശ്യമെന്നും അത് സ്ഥാപിക്കാനാവശ്യമായ മാർഗ്ഗങ്ങൾ തന്റെ കൈവശം ഉണ്ടാക്കുന്നും പറഞ്ഞതായിരുന്നു, മദീനക്കാരുമായുള്ള പ്രവാചകരുടെ ബന്ധത്തിന്റെ തുടക്കം. ഈ ബന്ധം അവരെ ഇസ്ലാമിലേക്കാകർഷിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി എന്തു

തൃശ്ശൂ ചെയ്യാനും അവരെ സന്നദ്ധരാക്കുകയും ചെയ്തു. അതുവഴിയാണ് അഭ്യാസികളായി പ്രവാചകരും സഹാബികളും മദീനയിൽ തന്നെ എത്തിയത്. മക്കയുടെ വടക്കുകിഴക്ക് സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്ന ശക്തരായ ഒന്സ് ശോത്രം പ്രവാചകർക്ക് അഭ്യവും സർവ്വസഹായവും വാദ്ദാനം ചെയ്തിരുന്നു (സഹീദ് മുസ്ലിം 2/130).

മദീനയിലേക്ക് പുറപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പ് മദീന പ്രതിനിധികളുമായി പലവട്ടം കൂടി കണ്ണം നടത്തിയ പ്രവാചകർ അഭ്യാസികളുടെ കൂടിയേറ്റും, പാർപ്പിടപ്രൈസ്റ്റ്, ജനസംഖ്യാവർദ്ധനവിനോടനുബന്ധിച്ചുണ്ടായേക്കാവുന്ന സാമ്പത്തികവും സാമുഹ്യവുമായ ക്രമപ്രൈസ്റ്റ്, അഭ്യാസികൾ ശക്തരായ ഒരു വിഭാഗം ശത്രുകളുടെ ഭീഷണിയിലായതിനാൽ ഉണ്ടാക്കാവുന്ന രാജ്യരക്ഷാപ്രൈസ്റ്റ് തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളിൽ മദീനാ നിവാസികളെ മുഴുവൻ വിശ്വാസ്യതയിലെടുത്തിരുന്നു. ഇതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട മുസ്ലിംകളുമായും ജുതരുമായും പ്രത്യേകം കരാറുകളുമുണ്ടാക്കി. കരാർ വ്യവസ്ഥയിൽ വ്യക്തമായി ഇപ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടു. ‘നമ്മോട് സഹകരിക്കുന്ന ജുതർക്ക് എല്ലാവിധ സഹായവും പിന്തുണയും ഉണ്ടാക്കുന്നതാണ്. അവർ അക്രമികപ്പെടുകയോ അവർക്കെതിരെ മറ്റൊളവരെ നാം സഹായിക്കുകയോ ചെയ്തില്ല’ (മുഹമ്മദ് റിഖാ 135). മുസ്ലിംകൾക്ക് നൽകപ്പെട്ട അതേ അളവിൽ തന്നെ മതസാതന്ത്ര്യം ജുതർക്കും നൽകപ്പെട്ടു. കരാറിലെ വർക്കൾ കാണുക: ‘ജുതർക്ക് ജുതരായും മുസ്ലിംകൾക്ക് മുസ്ലിംകളായും ജീവിക്കാം’ (Ibid 135). മുമ്പ് മക്കയിലെ ശത്രുകളായ കാഫിരീങ്ങളോടും ഇതുതന്നെന്നയായിരുന്നു പറഞ്ഞിരുന്നത്. ‘ഭിന്നാശയങ്ങളുള്ള നമുക്ക് ലയനം സാധ്യമല്ല നിങ്ങൾക്ക് നിങ്ങളുടെ മതം, എനിക്ക് എന്നേറ്റും’(ബുർആൻ 109/5,6). ജുതർക്കും മുസ്ലിംകൾക്കും ഉള്ള അവകാശ പ്രവൃത്താപനം നടത്തുന്നതോ ദൊപ്പം അവരുടെ ബാധ്യതയും വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. രാജ്യത്തിനെതിരെയുള്ള ശത്രുകളെ പൊതുശത്രുവായിക്കണ്ട് അവരെ തുരത്തുന്നതിന് എല്ലാ മതകാരും തന്നാലാവുന്നത് ചെയ്യണമെന്നും മതവിവേചനം മറയാക്കി ശത്രുവിനോട് സഹകരിക്കുന്നവർക്ക് രാജ്യത്രോഹക്കുറ്റത്തിനുള്ള പരമാവധി ശിക്ഷ നൽകപ്പെടുന്നതാണെന്നും കരാറിലുണ്ടായിരുന്നു. (അസ്സീറിത്തുനബവിയും).

രാജ്യത്രോഹക്കുറ്റങ്ങൾക്ക് ക്യാപിറ്റൽ ശിക്ഷ നൽകുന്ന പതിവ് ഇസ്ലാം ഉണ്ടാക്കിയ തല്ലി. ജുതമാരുടെ തുരാത്ത് നൽകുന്ന ശിക്ഷയും ആധുനിക രാഷ്ട്രങ്ങൾ നൽകുന്ന ശിക്ഷയും അതുതനെ. ഇസ്ലാഹികളുടെ മിലിട്ടറി ലോ വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ട് ആവർത്തന പുസ്തകം ഇരുപതാം അധ്യായം പത്തുമുതൽ പതിമൂന്ന് കൂടിയ സുക്തങ്ങൾ നൽകുന്ന ശിക്ഷ പുരുഷമാരെ വാളിനിരയാക്കുകയും സ്റ്റൈകൾ, കൂട്ടുകൾ, കാലികൾ മറ്റ് സന്പത്തുകൾ എന്നിവ മുഴുവനും സമരാർജിത സന്പത്തുന നിലകൾ പിടിച്ചെടുക്കണമെന്നുമാണ് (ആവർത്തനം 20/10-13). ബൈബിൾ പഴയ നിയമത്തിൽ മറ്റു പലയിടങ്ങളിലും ഇതേ ശിക്ഷ നടപ്പാക്കാൻ കൽപ്പിച്ചതും ഇസ്ലാഹിപ്രവാചകർ അത് നടപ്പാക്കിയതും കാണാവുന്നതാണ് (The Numbers 31/7-10, 13-16).

നിരന്തരം യുദ്ധം ചെയ്ത് തോറും ജയിച്ചും കഴിഞ്ഞ ഒന്ന്, വസ്തിജ്ഞ ശോത്രങ്ങളിൽ വസ്തിജികൾക്ക് യുദ്ധത്തോടുള്ള പ്രതിപത്തി കുറഞ്ഞു. അബ്ദുല്ലാഹിബ്നു ഉബ യീന നേതാവാക്കി പുതിയ ഭരണം സ്ഥാപിക്കലായിരുന്നു അവരുടെ ലക്ഷ്യം. പ്രവാചകരുടെ വരവോടെ യുദ്ധം പുർണ്ണമായി നിലക്കുകയും സഹോദരരൂപങ്ങളും കഴിയുകയും ചെയ്തപ്പോൾ അബ്ദുല്ലാഹിബ്നു ഉബയീനു പകരം റിസൂലിനെയാണ് വർ നേതാവാക്കിയത്. ഇതിൽ അരിശം കൊണ്ട് ഇബ്നു ഉബയും ജുതരെ പ്രവാചകർക്കെതിരെയാക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്നു. കുറേയൊക്കെ അതിലെയാൾ വിജയിച്ചുവെന്നുതന്നെ പറയാം. ജുതരിൽ എണ്ണത്തിൽ കുറവെക്കിലും സർഖാപ്പണി കൊരായതിനാൽ സാമ്പത്തികഗ്രേഷിയുണ്ടായിരുന്ന ബന്ധുവെവുംവാൻ ശോത്രം പ്രവാചകരുണ്ടാക്കിയ സമാധാനക്കരാർ പരസ്യമായി ലംഗിച്ചു. ‘ബംഗിൽ യുദ്ധമി യാത്ര പാവങ്ങളെയാണ് മുഹമ്മദ് തുപറിച്ചത്. പകേഷ്, ഞങ്ങളെ കീഴടക്കാമെന്ന പുതി മനസ്സിലിറിക്കേണ്ടും. ഞങ്ങൾ ആൺകുട്ടികളാണ്’ എന്ന് വീന്മിളക്കുകയും ചെയ്തു (Willfonsen, The Jewish History, 129, 130). അവരുമായുണ്ടാക്കിയ ഉടൻടി അവർ തന്നെ ലംഗിക്കുകയായിരുന്നു (ബുർആൻ 2/100). മുഖംമുടിയണിഞ്ഞ ഒരു അറബി വനിത ജുതരുടെ സർക്കുകടയിൽ ചെന്നപ്പോൾ മുഖാവരണം നീക്കാനാവശ്യപ്പെടുകയും അതിനു വിസ്തരിച്ച സ്ത്രീയുടെ വസ്ത്രത്തിന്റെ താഴേതലു അവളിയാതെ മുതുകിലേക്ക് കെട്ടിവക്കുകയും ചെയ്തു. അറിയാതെ എഴുന്നേറ്റു സ്ത്രീയുടെ ഒന്നത്ത് കണ്ണ് കൂട്ടിയിരുന്നവർ പതിഹസിച്ച് ചിത്രകാനും തുടങ്ങി. ഇതിനെ തിരെ ശബ്ദിച്ച ഒരു മുസ്ലിം ചെറുപ്പക്കാരനെ കൊല്ലുകയും കൂടി ചെയ്തപ്പോൾ സംഘർഷം അതിന്റെ പാരമ്പര്യത്തിലെത്തി (ഇബ്നുഹിശാം, 3/51).

യുദ്ധം അനിവാര്യമായി വന്നപ്പോൾ തങ്ങൾ നാടുവിട്ടുകൊള്ളാമെന്ന് ജുതമാർ പ്രവാചകരോട് പറഞ്ഞു. ഉടനെ പ്രവാചകർ സമ്മതിച്ചു. അവരുമുള്ള സമ്പത്തും കുടെക്കാണ്ടുപോകാൻ അനുമതിയുണ്ടായിരുന്നു. ഇതാണ് ജുതരുമായുള്ള ആദ്യത്തെ ഇടച്ചിൽ. പ്രകോപനം തീർത്തതും അവരുടെ ഭാഗത്തുനിന്നാണെന്ന് നാം കണ്ടു. കുട്ടത്തിൽ വസ്തിജ്ഞ ശോത്രക്കാരെ തങ്ങളുടെ കുട്ടത്തിൽ നിർത്താനുള്ള പതിപാടിയും മുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് വെൽപെൻസന്റെ തന്റെ ജുതചരിത്രത്തിൽ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്.

ജുതരിലെ ശക്തരായ ശോത്രമായിരുന്നു ബന്ധുനളീർ. മരീനയുടെ ഏക്കൃവും അവണ്ണയും തങ്ങളുടെ കൂടി ഉത്തരവാദിത്തമാണെന്നും ആകയാൽ പ്രവാചകരുമായി എല്ലാ വിഷയത്തിലും സഹകരിക്കാമെന്നും അവർ വാദ്ദാനം ചെയ്തിരുന്നു. പകേഷ്, അത് ലംഗിക്കുകയായിരുന്നു. ബന്ധുകർണ്ണവ് ശോത്രത്തിലെ രണ്ട് ചെറുപ്പക്കാർ കൊല്ലപ്പെട്ടതിനെ തുടർന്ന് അവർക്ക് നഷ്ടപരിഹാരം നൽകുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച് സംസാരിക്കാൻ ചെന്ന പ്രവാചകരെ ഉള്ളംളമായി സീക്രിച്ചിരുത്തിയ ഇവർ, പ്രവാചകർ അവരുടെ സമീപത്തിരുന്ന് സംസാരിച്ചുകൊണ്ടപ്പോൾ അംഗീബ്നീ ജിഹാദ് എന്ന ജുതൻ വീടിനു മുകളിൽ കയറി ഭാരമുള്ള പാരകല്ല് പ്രവാചകരുടെ തലയിലേക്കിട്ട് കൊല്ലാൻ ശ്രമിച്ചു. അവർ നേരത്തെ തീരുമാനിച്ച ഗുസ്ത

പലതിയായിരുന്നു ഇത്. അയാൾ വീടിനു മുകളിലെത്തിയപ്പോഴേക്കും പ്രവാചകർക്ക് സന്ദേശം വന്നു. ഏതോ അത്യാവസ്യ കാര്യത്തിനെന്നപോലെ പ്രവാചകർ ഉടനെ എഴുന്നേറ്റുപോവുകയും ചെയ്തു. ഇതിനെച്ചാലി അവർക്കിടയിൽ തന്നെ ഭിന്നതയുണ്ടായി. സലാം ബിൻ മിശ്കം നേരത്തെ തന്നെ ഇതിനെ ഏതിർത്തിരുന്നു. ഈ കൊലപ്പതി ഉടനെയിരുന്ന നശലംഘനമായതിനാലും മുമ്പ് പലവച്ചവും കരാർ ലാംഗന സ്വഭാവം പ്രകടിപ്പിച്ചതിനാലും അവരോട് യുദ്ധം ചെയ്യാൻ തന്നെ നബി തീരുമാനിച്ചു. ഏകിലും കൂട്ടത്തിലാരെകിലും രാജ്യം വിടാനാഗഹിക്കുന്നുണ്ടക്കിൽ അങ്ങനെയാവാമെന്നു പ്രവാചകർ പരിഞ്ഞതിനാൽ തങ്ങളുടെ അധീനതയിലുള്ള മുഴുവൻ സാധനങ്ങളുമായി അവർ രാജ്യം വിടുകയായിരുന്നു. പോകുന്നേം തങ്ങളുടെ വീടുകൾ മുസ്ലിംകൾ ഉപയാഗിക്കരുതെന്ന് കരുതി തകർത്തറിഞ്ഞ ശ്രേഷ്ഠ മാണ്ഡ് പോയത് (ഇംഗ്ലീഷാം 3/199, 200).

മദീനാ ജുതർിലെ ഏറ്റവും പ്രഖ്യാത വിഭാഗം ബനുവുരെള്ളി ശോത്രമായിരുന്നു. പുർണ്ണമായും ഇസ്ലാം മതം സീകരിച്ച ഒന്ന് ശോത്രവുമായി സബ്യത്തിലായിരുന്ന അവർ റസൂൽ(സ)യുമായി കരാറിലെപ്പിടിയിരുന്നു. മദീന അക്രമിക്കാൻ മകയീൽ നിന്ന് സബ്യകഷികളുടെ (അൻഅഹഡ്സാബ്, വന്തവ് യുദ്ധം) സെസന്നും വന്നപ്പോൾ പ്രവാചകരോടും ഓസിനോടുമുള്ള കരാറുകൾ മുഴുവൻ കാറ്റിൽ പരിത്തി. കാരംബു ബ്യൻ അസഭിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ അവരും മുസ്ലിംകൾക്കെതിരെ യുദ്ധം ചെയ്യാൻ സഹകരിച്ചു. ഇത് കൊടും വഞ്ചനയായിരുന്നു(സീറത്തുൽ ഹൽബിയു 2/355, ദഹ്ലാൻ 2/145).

വന്തവ് യുദ്ധം കഴിഞ്ഞ് വിശ്രമിക്കവേ ജിബ്രീൽ(അ) പ്രവാചകരെ സമീപിച്ചു പറഞ്ഞു. ബനുവുരെള്ളി വിദേശ ശത്രുക്കളുടെ കുടെ ചേർന്ന് മാതൃരാജ്യത്തിനെതിരെ യുദ്ധം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ആ വഞ്ചന മേലിലും അവർ തുടരും. പ്രവാചകരും സ്വഹാബാകളും ബനു ബുരെള്ളിയോട് യുദ്ധത്തിനു തയ്യാരായി. യുദ്ധം ആസന്നമെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ ജുത്തേന്താവ് ഹൃയയ്ക്കു ബിൻ അവർത്തവ് തന്റെ ശോത്രക്കാരോട് ഇപ്പകാരം പരിഞ്ഞു. ‘നമ്മുടെ മുന്നിൽ മുന്നു വഴികളുണ്ട്. ഒന്നുകിൽ നമുക്ക് മുഹമ്മദ് ദിനേ മതത്തിൽ ചേരാം. അത് സത്യമാണെന്ന് നമ്മുടെ വേദപുസ്തകത്തിലുണ്ടോ?’

അനുയായികൾ കൂട്ടാക്കിയില്ല. ‘എന്നാൽ നമ്മുടെ മകഭേദയും ഭാര്യമാരേയും കൊലപ്പെടുത്തിയ ശ്രേഷ്ഠം മറ്റാനും പേടിക്കാനില്ലാതെ ദൈര്ଘ്യമായി മുഹമ്മദിനോട് പൊരുതി മരിക്കാം.’ ‘സാധുകളും നിരപരാധികളുമായ അവരെ നാം തന്നെ കൊല്ലുകയോ?’ അനുയായികളുടെ മറുപടി.

‘എകിൽ ഇന്ന് നമ്മുടെ വിശുദ്ധ സാഖരത ദിനമാണ്. ഇത് കണക്കിലെടുത്ത് മുഹമ്മദ് ഇന്ന് നമ്മോട് യുദ്ധം ചെയ്യാൻ തയ്യാരാവില്ല. ആകസ്മികമായ രാക്കമണ്ണത്തിൽ നമുക്കവെരെ തകർത്തുകളാം.’

‘നമ്മുടെ വിശുദ്ധിനും നിന്നും കൊണ്ട് മലിനമാക്കുകയോ?’ തന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ അപ്പാടെ അനുയായികൾ തജ്ജികളെയുന്നത് കണ്ട് ഹൃദയത്തിൽ മോഹാലസ്യപ്പെട്ടു വീണ്ടുപോയി.

അവസാനം ജുതർ തന്നെ പറഞ്ഞു. ഞങ്ങളുടെ സവൃക്കഷിയായ ഒസിഗ്രേ നേ താവ് സങ്കർബിന് മുങ്ഗരും പറയുന്നതുപോലെ ചെയ്യാം. സങ്കവടവട്ട വന്നവിൽ ശത്രുകളുടെ ആയുധമേൽ മരണം കാത്തിരിക്കുകയാണ്. തന്റെ സവൃത്തിലായിരുന്നുകിലും ശത്രുകളെ സഹായിക്കുക വഴി ബനുവും ചെയ്ത തെറ്റ് കണ്ണില്ലെന്ന് നടച്ച് അവർക്ക് മാപ്പാക്കാൻ പ്രവാചകരോടഭൂമിക്കുന്നത് രാജുതേതാടും പ്രസ്ഥാനതേതാടും മാത്രമല്ല നിയമവ്യവസ്ഥകളെ മാനിക്കുന്നവരോടും ചെയ്യുന്ന ഏറ്റവും വലിയ തെറ്റായിരിക്കുമെന്ന് മനസ്സിലാക്കിയ അദ്ദേഹം അവർക്ക് വയർക്കിക്ക നൽകാൻ തന്നെ തീരുമാനിച്ചു. ഇവിടേയും മാപ്പർഹിക്കാത്ത കുറ്റം ചെയ്തതിന് ഒരേയൊരു സ്ത്രീയെ മാത്രമാണ് വധിച്ചത്. ബാക്കിയുള്ള സ്ത്രീകളെ മുഴുവൻ വയർക്കിക്കയിൽ നിന്ന് വിമുക്തമാക്കി (ഇംഗ്ലീഷിഡാം, 3/250, 253).

‘അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളുടെ മുന്നിലൊന് വലിപ്പമുണ്ടായിരുന്ന അരേബ്യൻ ഉപദീപിൽ മുഹമ്മദിനെന്ന സഹായിക്കാൻ തന്റെ അനുയായികളുംാതെ ആരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആകെ ജനസംഖ്യ അനുത്ത് ലക്ഷം ആയിരുന്നു. നിയമവാഴ്ചക്കു വേണ്ടി നിരായുധരായ വെറും മുവായിരം പട്ടാളക്കാർ മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ബനുവും ചെയ്തെങ്കിൽ അരേബ്യൻ ഉപദീപിൽ ഇസ്ലാം നിഷ്കാസനം ചെയ്യപ്പെടുമായിരുന്നു. ജുതരെ കൊല ചെയ്തത് തെട്ടുള്ളവക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും പുർവ്വചരിത്രത്തിൽ മുമ്പും അത്തരം സംഭവങ്ങൾ നടന്നിട്ടുണ്ട്. മുസ്ലിംകൾക്ക് അതിനു വൃക്തവും യുദ്ധവുമായ നൃയങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. അനുമതത്തെ കരാർ ലംഘനത്തിന്റെയും രാജുദ്ദോഹത്തിന്റെയും ശിക്ഷ എത്ര കടുത്തതാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ ജുതർക്ക് സാധിച്ചു’ (The Messenger, The Life of Muhammed, London 1946, P: 202, 203).

ബനുവും ചെയ്തെങ്കിലും പ്രവാചകരുടെ കടുത്ത സമീപനത്തിന്റെ മറ്റാരു ശുണ്ണം കൂടി Willfonsion രേഖപ്പെടുത്തുന്നതു കാണുക.

‘ബനുവും ചെയ്തെങ്കിലും യുദ്ധത്തിനു ശ്രേഷ്ഠം ഇസ്ലാമിക് റിപ്പ്ലാക്ക് തകർക്കാനുള്ള മുന്നാഹിവു (കഹാദവിശാസി)കളുടെ ഒളിഞ്ഞും തെളിഞ്ഞുമുള്ള പദ്ധതികളും പെരളിഞ്ഞുമുമ്പുതെപ്പോലെ അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ പ്രവാചകർക്കെതിരെ കൂടുതൽ ഉണ്ടായില്ല. കാരണം ജുതരുടെ അനുഭവം അവർക്ക് പാഠമാവുകയായിരുന്നു’ (The Jews in Arabia, P: 155).

മനുഷ്യത്വരഹിതമായും അയുക്തികമായും പ്രവാചകർ ആരോടും പെരുമാറിയില്ല. യുദ്ധങ്ങൾ മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ സകലസീമകളും ലംഘിച്ച ഈ കാലാലട്ടത്തിൽ

പോലും പ്രവാചകരുടെ സൈനിക നടപടികളെ ബുദ്ധിപരമായും തെളിവുകളുടെ വെളിച്ചതിലും വിലയിരുത്തുന്നവർക്ക്, യമേഷ്ഠം പതിക്കാനും പകർത്താനുമുണ്ട്.

ചുരുക്കത്തിൽ, ജുതർിലെ വൈനുവാൻ വിഭാഗം ആദ്യമായി ഉടന്തി ലംഘിച്ച പ്ലോൾ ഹിജ്രി രണ്ടാം വർഷം സിറിയയിലെ അർത്തിന്തർ മേഖലയിലേക്ക് നാടുകട തി. ശക്തമായ പ്രകോപനമുണ്ടാക്കിയ ബനുന്നളീൽ ശോത്രക്കാരേയും ഹിജ്രി നാലാം വർഷം, അവർിൽ ചിലർ സിറിയയിലേക്ക് പോയപ്ലോൾ നല്ലാരു ശതമാനം വൈബാറിലേക്ക് കടക്കുകയായിരുന്നു. ഹിജ്രി അഞ്ചാം വർഷം ബനുവുരേജിയെ നശിപ്പിക്കേണ്ടി വരികയും ചെയ്തു.

മരീനയിൽ നിന്ന് പുറത്താക്കപ്പെട്ട് വൈബാറിലെത്തിയ ബനുന്നളീൽ ശോത്രം വൈബാറിലെ അടിസ്ഥാന താമസക്കാരും ചതിയരും യുദ്ധവീരരുമായി പ്രവാചകർക്കെതിരെ യുദ്ധമം നടത്തുകയായിരുന്നു. തദാവസ്യാർമ്മം സുശക്തമായ കോട്ടകൾക്കുള്ളിൽ പടയക്കികളും പീരക്കികളും തെറ്റുവില്ലുകളും ശേഖരിക്കുകയും സ്ത്രീകളുടേയും കുട്ടികളുടേയും സംരക്ഷണത്തിന് പ്രത്യേകം കോട്ടകൾ നിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നുവെന്നും പ്രവാചകരെ സമീപിച്ച് ഒരു ജുതൻ സമ്മതിച്ചു (മുഹമ്മദ് റിളാ, 280). ഹിജ്രി എഴാം വർഷം (എ.ഡി. 628 ആഗസ്റ്റ്) പ്രവാചകർക്ക് അവരുമായി ഏറ്റുമുട്ടുണ്ടിവന്നു. പക്ഷേ, യുദ്ധം ശക്തിപ്പെട്ട സമയത്ത് ഒരു വിഭാഗം ജുതർ രക്ഷപ്പെട്ടു നാടുവിടാൻ അനുമതി തേടിയപ്ലോൾ പ്രവാചകർ അവർക്ക് അനുമതി നൽകുകയും ചെയ്തു. യുദ്ധത്തിൽ മുസ്ലിംകൾ വൻവിജയം നേടി. കോട്ടകൾ കീഴടക്കിയപ്ലോൾ നാടുവിടാൻ സമ്മതം ചോദിച്ചവരിൽ സുലാലിം, വത്രീഹ് എന്നീ ശോത്രങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ സാധനങ്ങൾ കൊണ്ടുപോകാൻ അനുമതി നൽകിയ കൂട്ടത്തിൽ തന്റൊതിന്റെ(വൈബിൾ പഴയ നിയമം) കോപ്പികളുണ്ടായിരുന്നു. ജുതർ അവ ആവശ്യപ്പെട്ടോളും പ്രവാചകർ അതു നൽകി. ഇതിനെ സംബന്ധിച്ച് പ്രവാചകർ വെൽഹമ്മദ് തന്റെ തന്റെ യഹൂദചരിത്രത്തിലെഴുതുന്നത് കാണുക. ‘വേദപുസ്തക തന്ത്രാട മുഹമ്മദ് കാണിച്ച ഈ ആദരവിന് യഹൂദർ അദ്ദേഹത്തോട് എന്നും നജിയുള്ളവരാണ്. എ.ഡി. എഴുപതിൽ റോമക്കാർ ജീവസലം കീഴടക്കിയപ്ലോഴും സ്വീകരിച്ചു നിലെ മൃഗീയ കുർഖുവാഴചക്കാർ മുസ്ലിംകളേംടാണും ജുതരേയും അടിച്ചമർത്തിയപ്ലോഴും വേദപുസ്തകം ചവിടിത്തേച്ചു കരിച്ചുകളയുകയായിരുന്നു. മുഹമ്മദ് നേരും മറ്റു ജേതാക്കളുടേയും ഇടയിലെ അന്തരം നാം ഇവിടെ ദർശിക്കുന്നു’ (The Jewish History, P: 170).

മറ്റാരു സംഭവം നോക്കു. വൈബാറിൽ അവസാനവെടി മുഴങ്ങി. യുദ്ധം നിലച്ചു. മുസ്ലിംകൾ ജേതാക്കളോയി. പ്രവാചകർ വിശ്രമിക്കുകയാണ്. സ്വത്തത്തിൽ നബികൾ തുണയായി ബിശ്രംഖൻ ബനാം ഉണ്ട്. യുദ്ധത്തിൽ വധിക്കപ്പെട്ട ജുതനേതാവ് സലാം ബിൻ മിശ്രകമിന്റെ ഭാര്യ സൈനിന്റെ ബിന്തുൽ ഹാരിസ് പ്രവാചകർക്ക് അജ മാംസം സംഭാവന ചെയ്യുന്നു. ഒരു കഷ്ണമെടുത്ത വായിൽ പച്ചപ്പോഴും വിഷ സാന്നിധ്യം അനുഭവപ്പെട്ടു. പക്ഷേ, ബിശ്രംഖൻ അപ്പോഴും ഒന്നു രണ്ടു കഷ്ണം

അക്കത്താക്കികഴിഞ്ഞിരുന്നു. സൈനബിനെ വിളിച്ചു പ്രവാചകർ ചോദ്യം ചെയ്തു. അവളുടെ മറുപടി ഇപ്രകാരമായിരുന്നു. ‘എൻ്റെ സമുദായത്തെ നീ നശിപ്പിച്ചു. അതിൽ നീ അകെമിയെക്കിൽ നിന്റെ കമ കഴിക്കുക. നീ പ്രവാചകനാണെങ്കിൽ നിനക്കി ത് ഉപദേശം ചെയ്യുകയുമില്ലല്ലോ.’ പ്രവാചകർ അവർക്ക് മാപ്പു നൽകി. ഈ വിശാ ലമനസ്കതയിൽ അത്ഭുതപ്പെട്ട അവൾ താമസിയാതെ തന്നെ ഇസ്ലാമിലേക്ക് വന്നു. വിഷബാധയേറ്റ പീശർ അധികനാൾ കഴിയും മുമ്പ് മരണപ്പെട്ടു(ഇംഗ്ലീഷിൽ 3/352, 353).

യുദ്ധാനന്തരം വൈബാറിലെ യഹൂദികളുമായി പെടിനിർത്തൽ കരാർ ഉണ്ടാക്കി. സമരാർജിത സന്പത്തായി മുസ്ലിംകൾക്ക് ലഭിച്ചിരുന്ന ഭൂമിയുടേയും വിളവുകളുടേയും കാര്യങ്ങൾ നോക്കിനടത്താൻ അവരെ തന്നെ ഏൽപ്പിക്കുകയും അവർക്ക് കമ്മീഷൻ നൽകുകയും ചെയ്തു. ഇടക്കിട ഓഡിറ്റിംഗ് ആളുകളെ കേന്ദ്രത്തിൽ നിന്നയക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെയിരിക്കുന്ന അഖാദുകളും അഖാദുകളും അവർക്ക് കമ്മീഷൻ സഹോദരൻ്റെ മുത്തരിം കഴുത്തരുക്കപ്പെട്ട നിലയിൽ വൈബാറിലെ തെരുവിൽ നിന്നും കണക്കിട്ടി. സാഹചര്യത്തെല്ലാഭുകൾ ജുതരിലേക്ക് വിരൽ ചുണ്ടിയെക്കിലും വ്യക്തമായ തെളിവില്ലാത്തതിനാൽ വധിക്കപ്പെട്ടവരുടെ പ്രധാനക്കൾ പ്രവാചകർ നഷ്ടപരിഹാരം നൽകുകയായിരുന്നു(ഇംഗ്ലീഷിൽ, അൽബിദായത്തുവനിഹായി). “അല്ലാഹുവിൻ്റെ അപാരമായ അനുഗ്രഹമുള്ളതുകൊണ്ട് മാത്രമാണ് അവരോട് മുഖ്യമായി പെരുമാറാൻ നിനക്ക് സാധിച്ചത്” (ബുർആൻ 3/159).

കീസ്ത്യാനികളോട്

പ്രവാചകർക്ക് കൂടുതലായി യുദ്ധത്തിലേർപ്പേടേണ്ടി വന്നിരുന്ന ഇരുസമുദായങ്ങളായിരുന്നു മകാമുശ്രിക്കുകളും യഹൂദികളും. എന്നാൽ കീസ്ത്യാനികൾ മകയിലും മറീനയിലും അംഗുലീപരിമിതമായിരുന്നു. അവരോട് ഏറ്റുമുട്ടേണ്ടി വന്നിട്ടുമില്ല. യമനിൽ താമസിച്ചിരുന്ന ചില കീസ്ത്യാനികൾ മറീനയിൽ വന്നപ്പോൾ പള്ളിയിൽ തന്നെ താമസിക്കാൻ സന്തുര്യം ചെയ്ത പ്രവാചകരുടെ സൗമന്യവും അവിടുതെ അനുയായികളുടെ ജീവിതചിട്ടയും കണ്ട് അവർ ഇസ്ലാമമതം സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. എത്രൊപ്പയിലേക്ക് പുറപ്പെട്ട മുസ്ലിംകൾക്ക് അഭയം നൽകുകയും അവരിൽ നിന്ന് ഇസ്ലാമിനെ പരിക്കാൻ അവസരം ലഭിക്കുകയും ചെയ്ത നേഗസ് ചക്രവർത്തി യമാർമ്മ കീസ്ത്യാനിയായിരുന്നു (The Arab Conquest of Egypt and the last thirty years of the Roman Dominion, Oxford 1902).

പ്രാസ്ത്ര രോമാസാമ്രാജ്യത്തിലെ കൈസ്തവവു നേതാവും ഭരണാധികാർിയുമായ ഷഹർക്കുലീസ് ചക്രവർത്തി പ്രവാചകരുടെ കത്ത കിട്ടി പുരോഹിതമാരുടെ സാന്നിധ്യത്തിൽ മുസ്ലിമാകാൻ തീരുമാനിച്ചുകൂടിലും പാതിരിമാരുടെ ഏതിർപ്പു കാരണം പിന്തിരിയുകയായിരുന്നു(സഹീഹുൽ ബുവാർ 1/3). ഇവരെയെന്നല്ല ഒരാളേയും നിർബന്ധിച്ചു മതപരിവർത്തനം നടത്താൻ ഇസ്ലാമം അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. ‘മതപരി

വർത്തനത്തിന് ഒരിക്കലും സമർപ്പം പ്രയോഗിക്കാവത്തല്ല. സത്യം സ്വപ്നങ്ങളോ. ഇപ്പോൾ ഉൾക്കൊള്ളെട്ട്' (ബുർജുൻ 2/256). ഇതായിരുന്നു ഇസ്ലാമിന്റെ നിലപാട്. സത്യമായതുകൊണ്ട് അതുതനെ നടപ്പാക്കാൻ ആയുധമെടുത്താൽ പോലും തെറ്റല്ല എന്നത് വസ്തുതയാണ്. സത്യം നിലനിൽക്കാൻ നിയമവും നിയമപാലകരും എല്ലാം എല്ലാവരാലും അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടതാണോ. ഇതുതനെയാണ് പാശ്ചാത്യ എഴുത്തുകാരൻ തോമസ് കാർലേയും പറയുന്നത്. ‘ഇസ്ലാം സത്യമാണ്. വാജെടു ക്രേണ്ടി വന്നത് പ്രതിരോധത്തിനുവേണ്ടി മാത്രമാണ്. ഇനി അങ്ങനെയെങ്കിൽ പോലും ഞാനതിൽ തെറ്റു കാണുന്നില്ല. കാരണം സത്യം നടപ്പാക്കണമോ’ (On Heroes Hero Worship and the Heroic in History).

ഇസ്ലാമിലേക്ക് കഷണിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പ്രവാചകരുടെ കത്ത് വായിച്ച ശേഷം അരേ ബൃഹി വ്യവസായ പ്രമുഖരുമായി കൂടിയാലോചന നടത്തിയ ഷാർക്കുലീസിനു വേദ പുസ്തകത്തിൽ പറഞ്ഞ സത്യത്തിന്റെ ആത്മാവ് മുഹമ്മദ് തന്നെയാണെന്ന് ഖോഡാ യും വന്നു. പകേശ, പുരോഹിതരുടെ എതിർപ്പു കാരണം അയാൾ ചുവടു മാറ്റി. പുരോഹിതരാവടു അയാളെ സംശയത്തോടെ മാത്രം വീക്ഷിക്കാൻ തുടങ്ങി. നഷ്ടപ്പെടുന്ന ജനപിതുണ്ട് തിരിച്ചുവിടിക്കണമെങ്കിൽ മുഹമ്മദുമായി യുദ്ധം ചെയ്യുകയല്ലാതെ മറ്റു പോംവഴിക്കളൊന്നുമില്ലെന്ന് മനസ്സിലാക്കിയ ചക്രവർത്തി രണ്ടുലക്ഷം വരുന്ന സെസന്യത്തെ അയച്ചു. മുസ്ലിം സെസന്യം ശത്രുസെസന്യത്തിന്റെ അംഗവല്ലത്തിൽ പതിഭേദിച്ചുവെക്കിലും സത്യത്തിനുവേണ്ടി ശത്രുവിനോട് പോരാടാൻ തന്നെ തീരുമാനിച്ചു. സെഡ്ബിൻ ഹാരിസ്, ജാശ്പർ ബിൻ അബീതാലിബ്, അബ്ദുല്ലാഹിബ് റിവാഹി തുടങ്ങി ഉന്നതരായ പല നേതാക്കളെയും നഷ്ടപ്പെടുവെക്കിലും അവസാനം സമർപ്പനായ വാലിൽ ബിൻ വലീഡിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ മുവായിരം പട്ടാളക്കാർ രണ്ടുലക്ഷത്തോട് പൊരുതി വിജയിച്ചു (മുഹമ്മദ് റിളാ, 298, 299). എ.ഡി. 692 സെപ്റ്റംബർിൽ നടന്ന ഈ യുദ്ധത്തിൽ മുസ്ലിംകളെ തകർക്കാമെന്ന വ്യാമോഹരം അനുഭാവത്തായപ്പോൾ തൊട്ടട്ടുത്ത വർഷം രണ്ടാമതും ഷാർക്കുലീസ് സെസനിക നീകമൊരംഭിച്ചു. സിറിയയിലെ ഹിംസിൽ കൂംപ് ചെയ്ത് അയാൾ തന്നെ സെസനിക സജ്ജീകരണങ്ങളുടെ പുരോഗതി വിലയിരുത്തുകയുണ്ടായി. മുസ്ലിംകൾക്കാണെങ്കിൽ വളരെ വിഷമം അനുഭവപ്പെടുകയായിരുന്നു. ശക്തമായ വരൾച്ചയും കാർഷികാദായങ്ങളിലെ പരിമിതിയും അവരെ ഉലച്ചിരുന്നു. എങ്കിലും വിശ്വാസികളുടെ സംഭാവനകളും പ്രവാചകരുടെ അമാനുഷികതയും ഒന്തുചേരന്നപ്പോൾ പ്രയാസങ്ങൾ തരണം ചെയ്യാൻ അവർക്കായി. നാൽപ്പതിനായിരം മുസ്ലിം പട്ടാളക്കാർക്ക് ഷാർക്കുലീസിന്റെ ഗവർണ്ണറും കൈസർവ്വതവ നേതാവുമായ ഉകൈദിലിനെ യുദ്ധത്തിന്റെ തുടക്കത്തിൽ തന്നെ അറിസ്ത് ചെയ്യാനായതും അയാളുടെ സഹോദരൻ ഹസ്താൻ കൊല്ലപ്പെട്ടതും ശത്രുകളിലും ഭയമുണ്ടാക്കിയതിനാൽ യുദ്ധത്തിനു മുതിരാതെ അവർ പിന്തിരിയുകയായിരുന്നു. ഇവിടെയും പ്രവാചകർ ലോകത്തിനു മാതൃക കാണിച്ചു. ഉകൈദിൽ സന്ധിക്ക് തയാരായപ്പോൾ അയാളെ ശിക്ഷിക്കാതെ അദ്ദേഹം

നൽകുകയും അബ്ദാർ ബിന് ബിശറിനെ അയാളുടെ സുരക്ഷാദേനായി നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു(ഇബ്നു ഇസ്മാഇൽ, അത്മഗാസീ). ഇതാണ് തബുക് യുദ്ധത്തിന്റെ കമ്മ. (പ്രവാചകജീവിതത്തിലെ അവസാനയുദ്ധം, യുദ്ധമെന്നു വിജിക്കാമെങ്കിൽ).

പ്രവാചകജീവിതത്തിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട യുദ്ധങ്ങളുടെ സാഹചര്യങ്ങളും പുരോഗതിയുമാണ് നാം വിവരിച്ചത്. ഇതിൽ നിനെല്ലാം മുഹമ്മദ്(സ) തങ്ങൾ ഒരു യുദ്ധപ്രമിയായിരുന്നില്ലെന്നും ദുർഘ്ഗ്യലരുടേയും അശാഖാരുടേയും വിഭേദകൾ മാത്രമായിരുന്നു വെന്നും മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. ‘മർദ്ദകരിൽ നിന്ന് തങ്ങളെ രക്ഷിക്കണമെ എന്ന് പ്രാർഥിച്ചു കഴിയുന്ന പീഡിതവിഭാഗത്തിന്റെ മോചനത്തിന് നിങ്ങൾ സമരം ചെയ്യാൻ തയ്യാറാവുന്നില്ലോ?’ (ബുർആൻ 4/75).

രജു താരതമ്യം

മുഹമ്മദ് നബി(സ)യെ യുദ്ധപ്രഭുവും ഇസ്ലാമിനെ പട്ടാളവൃഗ്ഗഹമായും മുദ്ദകുത്തുന്നവർ ആലോചിക്കാൻ വേണ്ടി ഏതാനും ചതിത്രസന്തുഞ്ഞങ്ങൾ കൂടി അവതരിപ്പിക്കേണ്ട്. പ്രവാചകർ പങ്കടക്കാതെ അനുയായികളെ മാത്രം ചെറിയ ശുപ്പുകളായി(സരിയും) മുപ്പത്തിമൂന്നു തവണയും പ്രവാചക സാന്നിധ്യത്തിൽ (ഗസ്വത്) ഇരുപത്തിയാറ് തവണയും മദീനക്കു വെളിയിലേക്കുള്ള പുറപ്പാടുണ്ടായിരുന്നുവെക്കിലും ഈ 59 തുകേവലം പതിമൂന്നിൽ മാത്രമേ നേരിട്ടുള്ള ഏറ്റുമുട്ടൽ നടന്നിട്ടുള്ളു എന്ന കാര്യം പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതാണ്. ചതിത്രഗമങ്ങൾ ഗസ്വത് എന്നും സരിയുത് എന്നും എഴുതിയത് മുഴുവനും എണ്ണിത്തിട്ടപ്പെട്ടുത്തി അതെല്ലാം തന്റെ പ്രതിയോഗികളെയും ആശയത്തിൽ വിയോജിപ്പുള്ളവരേയും ഉന്നുലനും ചെയ്യാൻ രക്തദാഹത്തോടെയുള്ള വിനാശകരമായ കുതിച്ചുചട്ടമായിരുന്നുവെന്നും അതിനാൽ മുഹമ്മദിനോളം വലിയ ക്രൂരൻ ചതിത്രത്തിലെവിടേയും ഇല്ലെന്നും വാദിക്കുന്നവർ താഴെ കാണുന്ന വസ്തു തകൾ പരിശോധിക്കാൻ തയ്യാറാക്കണം.

മുഹമ്മദ് നബി(സ)യും അനുയായികളും നടത്തിയെന്ന് പരയപ്പെടുന്ന മുഴുവൻ യുദ്ധങ്ങളിലും കൂടി ഇരുപക്ഷത്തു നിന്നുമായി ആകെ കൊല്ലപ്പെട്ടത് വെറും 1018 പേര് മാത്രമാണ് (താരീഖുൽ ആലമിൽഇസ്ലാമി, അബ്ദുറഹ്മാൻ ബാവമാലവി). ചതിത്രത്തിലെ മറ്റൊരിലും യുദ്ധങ്ങളുമായി ഈ എണ്ണത്തെ തട്ടിച്ചു നോക്കു.

(1) ബി.സി. 490 തുകേവർഷ്യയും ഗ്രീസും തമിൽ നടന്ന മാരത്തോൻ യുദ്ധത്തിൽ 64,00 പേര്ഷ്യക്കാരും 182 ഗ്രീക്കുകാരും കൊല്ലപ്പെട്ടു.

(2) ബി.സി. 813 തുകേവാപിക്കപ്പെട്ട നോർത്ത് ആഫ്രിക്കൻ പട്ടണമായിരുന്ന കാർത്തേജും റോമൻ സാമ്രാജ്യവും തമിൽ മെഡിറ്ററേനിയൻ കടലിൽ ആയിപത്തും സ്ഥാപിക്കുന്നതിനെ ചൊല്ലി ബി.സി. 264 മുതൽ ബി.സി. 146 വരെ നടന്ന യുദ്ധമായി രുന്നു Punic Wars എന്നറിയപ്പെട്ടത്. ഈ യുദ്ധഫലമായി കാർത്തേജ് നഗരം ചൂടലുകളെമായി മാറുകയും 20,000 കാർത്തേജിയൻമാർ കൊല്ലപ്പെടുകയും അത്രതനെ ബന്ധിക്കളാകപ്പെടുകയും ചെയ്തു. കൂടാതെ ആയിരക്കണക്കിനു റോമക്കാർ

കഷാപ്പു ചെയ്യപ്പെടുകയും അവരുടെ ചോര കാർത്തജിയൻ ദൈവങ്ങളുടെ മുന്നിൽ ഒക്ഷിണ അർപ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

- (3) റോമക്കാർ ബി.സി. 55ൽ ഇംഗ്ലണ്ട് ആക്രമിച്ച കീഴടക്കി. (Roman Invasion of England) തുടർന്നു നടന്ന തീവ്യാദിത്തിൽ എഴായിരം റോമക്കാരും എണ്ണായിരം ബീട്ടീഷുകാരും കൊല്ലപ്പെട്ടു.
- (4) ബിടന്നും ഫ്രാൻസും തമ്മിൽ എ.ഡി. 1337 മുതൽ എ.ഡി. 1453 വരെ നടത്തിയ 115 കൊല്ലം നീണ്ടുനിന്ന യുദ്ധം അറിയപ്പെടുന്നത് Hundred Years War എന്നാണ്. ഈ യുദ്ധത്തിൽ ഇരുഭാഗത്തു നിന്നും ലക്ഷങ്ങളാണ് കൊലചെയ്യപ്പെട്ടത്.
- (5) പ്രസിദ്ധമായ Waterloo യുദ്ധത്തിൽ നെപ്പോളിയൻ ബോൺപാർട്ടിന്റെ ഫ്രഞ്ച് സൈന്യവും സിവിലിയനാരുടുക്കം ഇരുപത്തി അയ്യായിരം പേര് കൊല്ലപ്പെട്ടത് എ.ഡി. 1815 ബൈൽജിയത്തിലെ വാട്ടർലൂവിലാണ്.
- (6) 1904–1905 തുണി റഷ്യയും ജപ്പാനും തമ്മിൽ നടന്ന യുദ്ധത്തിൽ രണ്ടുലക്ഷം പേര് കൊല്ലപ്പെട്ടു.
- (7) 1914 മുതൽ 1919 വരെ നടന്ന ഓന്നാം ലോകയുദ്ധത്തിൽ കൊല്ലപ്പെട്ടത് ഒരു കോടി മൂപ്പത് ലക്ഷം സൈനികരാണ്. ഈ ലോകയുദ്ധത്തിൽ രണ്ടുകോടി ഇരുപത് ലക്ഷം പേരുകൾ പരിക്കേൽക്കുകയും ചെയ്തു. എഴുപത് ലക്ഷം പേര് അംഗവൈകല്യമുള്ളവരാവുകയും ചെയ്തു.
- (8) 1939 മുതൽ 1945 വരെ നടന്ന രണ്ടാം ലോകയുദ്ധത്തിൽ അമേരിക്ക ജപ്പാനിൽ അണ്ടുവോംബ് വർഷിച്ച കാരണം കൊണ്ടുമാത്രം ഒരു ലക്ഷത്തി ഇരുപതിനായിരം ആളുകൾ കൊല്ലപ്പെട്ടു. പ്രസ്തുത യുദ്ധത്തിലെ ആകെ മരണസംഖ്യ അണ്വുകോടി യായിരുന്നു.

ഇതയും ജനകോടികളെ കൊന്നാടുകൾ യുദ്ധങ്ങൾ നടത്തിയത് ഇന്ത്യാമോ മുഹമ്മദ് നബി(സ)യോ ആയിരുന്നില്ല. മറിച്ച് മുഹമ്മദ് നബി(സ)യെ രക്തദാഹിയെ നും ഇന്ത്യാമിനെ വാളിന്റെ മതമെന്നും പ്രചരിപ്പിക്കുന്ന ക്രൈസ്തവരും ജൂതരും നിയന്ത്രിക്കുന്ന അമേരിക്കയും യുറോപ്പും ആയിരുന്നുവെന്ന വസ്തുത പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്.

അമേരിക്കയും വിയറ്റനാമും തമ്മിൽ 1954–76 തുണ്ടന്നു നടന്ന യുദ്ധത്തിൽ അനുത്തി അയ്യായിരം അമേരിക്കൻ പട്ടാളക്കാരും ലക്ഷക്കണക്കിന് വിയറ്റനാമികളും കൊല്ലപ്പെട്ടു. ഈ അമേരിക്കയും പാശ്ചാത്യഗോത്രത്തിന്റെ മുസ്ലിംകളുടെ മേൽ ഭീകരതയും ഉഗ്രവാദവും വില്പനവാദവുമൊക്കെ കെട്ടിവെക്കുന്നത്. ഇരാവിനെതിരെ ഈ പിശാചുകൾ നടത്തിയ സവും സൈനിക ആക്രമണത്തിൽ പ്രമാദിവസം തന്നെ ബഗ്ഡാദിലെ നിരപരാധികളായ ജനതയും തലയിൽ പതിനേട്ടായിരത്തി അഞ്ചുറ്റ് ടൺ

ബോംബ് വർഷിച്ച് കുറതയുടെ പര്യായമാണ് തങ്ങളെന്നും മനുഷ്യത്വം തങ്ങളിൽ തൊടുതീണ്ടിയിട്ടില്ലെന്നും തെളിയിച്ച് ഇവർ ഇസ്ലാമിനെതിരെ വാങ്ങാങ്ങുന്നത് തീർത്ഥം അപഹാസ്യമാണ്.

ഇന്ത്യൻ സമുദ്രം ആദരിക്കുകയും അഹിംസയുടെ പ്രവാചകനായി കരുതുകയും ബുദ്ധമതത്തിന്റെ നേതാവായി ആർശവഭാരതത്തിന്റെ കാവൽഡനായി വിശസിക്കാൻ ഭാരതീയർ മുഴുവൻ നിർബന്ധിതരാവുകയും ചെയ്ത മഹരാജാൾ അശോകൻ നടത്തിയ കലിംഗയുദ്ധത്തിന്റെ സ്ഥിതി വിലയിരുത്താൻ ചരിത്രകാരനായ രാജേന്ദ്രകുമാർ രാജീവിന്റെ വർക്കർ ഉദ്ഘരിക്കുന്നു.

‘ഇത്രയും ഭീകരമായ യുദ്ധങ്ങൾക്ക് ചരിത്രത്തിൽ ഉദാഹരണങ്ങൾ നന്നെ വിരളമാണ്. കലിംഗ മുഴുവൻ യുദ്ധക്ക്രമായി. ചുരുങ്ഗിയത് ഒരു ലക്ഷം കലിംഗക്കാർ കൊല്ലപ്പെടുകയും ഒന്നരലക്ഷം പേര് ബന്ധികളാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അതെന്നെന്ന മഹരൂപട്ടാളക്കാരും കൊല്ലപ്പെട്ടു. അവസാനം അശോകൻ കീഴടങ്ങി ജീവിക്കാൻ കലിംഗയിൽ ഓരാൾപോലും ഇല്ലാതായി’ (World famous Wars and battles, P: 145). അഞ്ചുലക്ഷം പേരെ കൊന്നാടുകിയ കലിംഗയുദ്ധത്തിലെ ജേതാവായ അശോകപാകവർത്തിയാണ് നമ്മുടെ എല്ലാം ആദരവ് പിടിച്ചുവാങ്ങിയത് എന്ന് നാം വിസ്മരിക്കില്ലോ.

ഇസ്ലാം തീർത്ഥം സമാധാനപ്രസ്ഥാനമാണ്. സമർദ്ദത്തനുണ്ടാക്കുന്നതോ യുദ്ധങ്ങളിലും അയിരുന്നില്ല അതിന്റെ വളർച്ച. ഉന്നതമായ അതിന്റെ അധ്യാപനങ്ങളിലും മാത്രമായിരുന്നു. കരുതിക്കുട്ടി ഇസ്ലാമിനെ കരിതേച്ചു കാണിക്കാനുള്ള ശ്രമം എക്കാലത്തും നടന്നിട്ടുണ്ട്. അവരെന്നും നേരത്തെ നാം ഉദ്ഘരിച്ച കണക്കുകൾ ഓർമ്മിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നില്ല. ചിലപ്പോൾ സത്യം അവരുടെ വായിൽ നിന്നു തന്നെ യാദൃശ്യികമായി പുറത്തുവരാറുണ്ട്. 1999 ഒക്ടോബർ അവസാനവാരം ഇന്ത്യയുടെ കിഴക്കൻ സംസ്ഥാനമായ കൊസ്റ്റിൽ ആഞ്ഞടക്കിച്ചു കൊടുക്കാറിലും പേരാരിയിലും മരണപ്പെട്ട മനുഷ്യരുടെ എല്ലാം അയ്യായിരുമാണ്. ചതേതാടുങ്ങിയ മുഗങ്ങളുടെ എല്ലാം തിട്ടപ്പെടുത്താൻ കഴിയാത്തതെ ഭീമമാണ്. മുന്നുർ കോടി രൂപയുടെ നഷ്ടം എറ്റവും കുറഞ്ഞത് ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്ന് കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. ഇതു സംബന്ധിച്ച് Pamela Philipose എഴുതിയ ദിനു ഇന്ത്യൻ എക്സ്പ്രസ്സിലെ വർക്കർ ശ്രദ്ധിക്കു.

“അശോകൻ ശവപ്പറിവാക്കിയ കലിംഗയാണ് ആധുനിക റീസ. മുൻ പ്രസ്താവിച്ച പ്രകൃതിക്കോഡ് കെടുതികൾ കൊണ്ടെയെ മാത്രമല്ല ഭാരതത്തെ മുഴുവൻ പിന്തുടരുന്നതും മുന്ന് അശോക ചാകവർത്തിയെ പേട്യാടിയിരുന്നതുമായ ഫേതങ്ങളാണോ?” പമീല പരിലിപ്പോസ് ചോദിക്കുന്നത് കലിംഗയുദ്ധത്തിന്റെ തീവ്രത പറിച്ച ശേഷം തന്നെയാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഇസ്ലാമിന്റെ സമാധാന ദാത്യം ലോകത്തിനിയാണ്ടിട്ടല്ല. പക്ഷേ, ആ സത്യസന്ദേശത്തെ തകർക്കാൻ നോന്ന് നോറ്റിക്കുന്നവർ, സമകാലികമായ നശസത്യങ്ങൾ കണ്ണടച്ചു നിശ്ചയിക്കുന്നതുപോലെ ചരിത്ര

യാമാർമ്മുങ്ങളേയും അവർ വിന്റെക്കുന്നുവെന്നു മാത്രം. പ്രവാചകചരിത്രം വിശ്വാസയോഗ്യമായ ഫ്രേഡീസ്കൂളിൽ നിന്ന് ശ്രദ്ധയോടെ പറിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ യുദ്ധ കൊതിയൻ എന്നോ ഇസ്ലാമിനെ വാളാൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട മതമെന്നോ ആരോഹിക്കാൻ ബുദ്ധിയുള്ളവർ മുതിരുമായിരുന്നില്ല. ‘നിങ്ങൾക്ക് പ്രവാചകരിൽ ഉത്തമദ്യ ഒഴ്ചാന്തമുണ്ട്’ (ബുർആൻ).